Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 25 ● 23 ноември 1971 ● 25 ст.

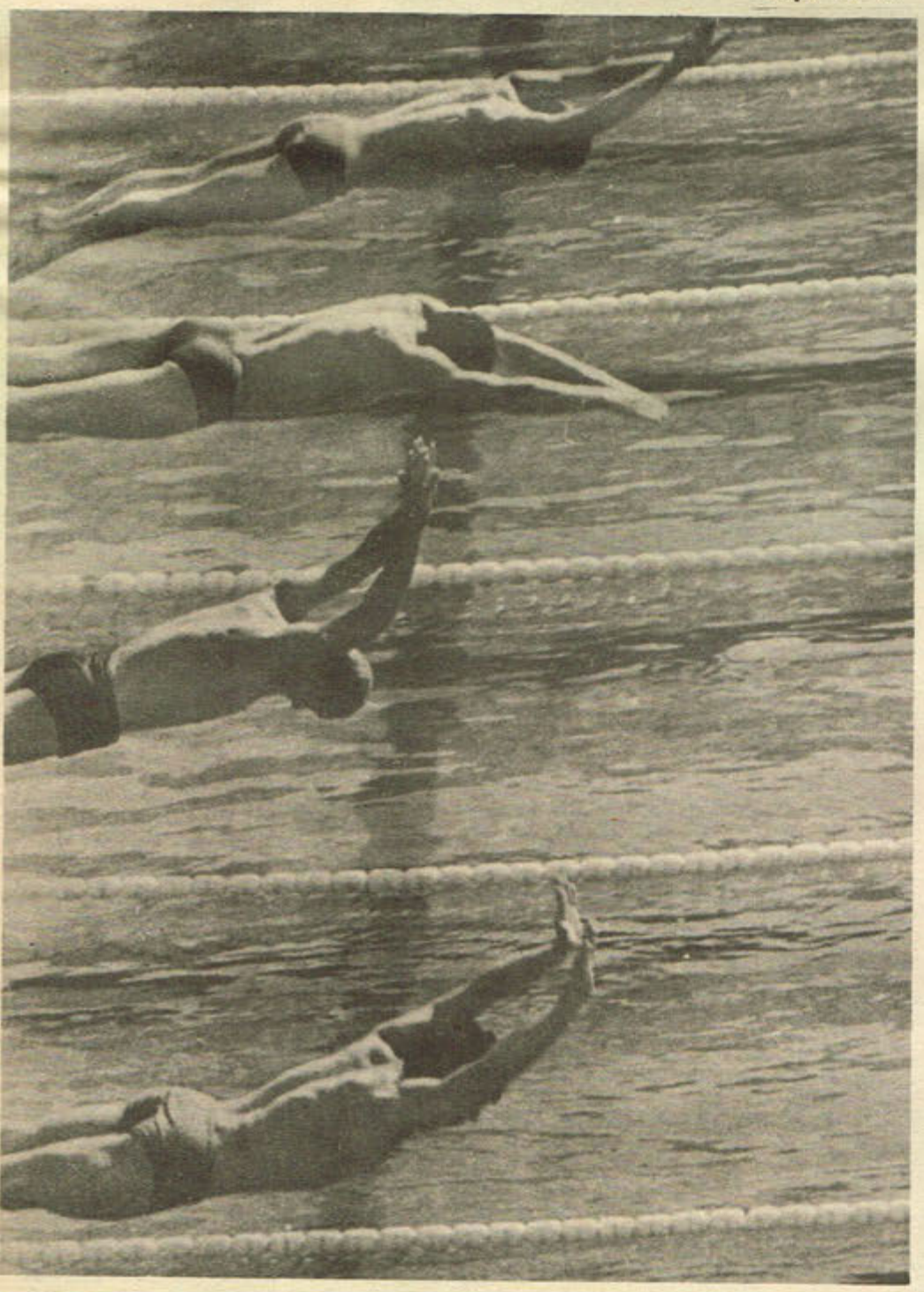
Издание на ЦС на БСФС

Зад него е мрежата...

стр. 8-9

СИМЕОН СИМЕОНОВ

ДЕВЕТ МЕСЕЦА ДО XX ОЛИМПИАДА

Това са броени дни на упорита подготовка, на надежди и трепетно очакване на вълнуващия олимпийски спектакъл!

Нашата малка страна си извоюва заслужен авторитет в световното спортно движение. С приноса си за тържество на олимпийските идеали и с успехите си на международното поле България спечели уважение и признание от световната спортна общественост. Ярко доказателство за това е предоставянето на нашата страна да организира олимпийския конгрес през 1973г.

Спортният престиж на социалистическа България е поверен на нашите олимпийци, които след девет месеца ще отстояват честта на родината в най-значимия световен спортен форум. Те трябва да запазят и затвърдят позициите на българския спорт извоювани в Токио и Мексико! За това е необходима още отсега пълна мобилизация на силите, патриотично усърдие, трудолюбие и творчески замах на състезатели, треньори и ръководители.

Над 200 български спортисти по 17 вида спорт от всичко 21, включени в олимпийската програма, се готвят за Мюнхен. Най-добрите от тях, тези, които в предстоящите месеци и дни проявяват най-голямо старание, постоянство и умение в подготовката и докажат своята готовност за състезания от световен ранг, ще бъдат удостоени с честта да представляват България на XX олимпийски игри в Мюнхен...

ЧЕТИРИ СТРЕЛИ КЪМ ЕДНА ЦЕЛ стр. 10

ЩЕ УЛУЧИМ ЛИ МЮНХЕНСКИТЕ «МУХИ»? стр. 6

Двукратният световен вицешампион в прецизната стрелба с пистолет Денчо Денев. Ще прибави ли ветеранът и олимпийски медал към богатата си колекция?

РУСКИ ХАРАКТЕР

Един дълъг низ обаятелни образи е винаги в сърцата ни – образите на съветските специалисти, с които сме работили заедно. И не само заради тяхната ерудиция, богатия опит, знанията, които споделят с нас, ги обичаме. Знания могат да се придобият и от безмълвната книга, могат да се почерпят от реферат, от научен труд, но те никога не ще дойдат при нас заедно с онази топлина, с онези радостни минути на взаимна творческа работа, както това става при съвместната ни дейност със съветските специалисти. Човечни и всеотдайни, те премахват условни прегради на знания, титли. . . Нещо повече – умеят със своите думи да разгорят докрай професионалния интерес у събеседника си. . .

ЗА АТЛЕТИКАТА – С ПОЕЗИЯ. . .

Спомням си последната визита на проф. Н. Озолин в България. Надхвърлил вече шейсетте години, професорът просто ни учуди със своята работоспособност, със своето желание да се срещне с колкото се може повече хора. Той намери време и силида даде лични консултации на почти всички наши треньори, които пожелаха среща с него – и това беше извън планираните беседи, лекции, обсъждане на планове.

Една от последните вечери професорът беше оставил за нашия разговор. Аз, като негов аспирант, имах твърде много въпроси. Но и други искаха същото. Преди мене го обсадиха доц. А. Коларов и засл. тр. К. Жалов. Времето течеше. . . Когато дойде и моят ред, очите ми се затваряха за сън. Беше 1 часът след полунощ! Предложих да отложим разговора, но професор Озолин настоя „днешната работа да не оставяме за утре “ – под „утре “ той разбираше деня от изгрев слънце. . .

Българските специалисти по лека атлетика едва ли ще забравят някога колоритната личност на засл. треньор на СССР, героя от Отечествената война М. Митрополски, създал плеяда съюзни, европейски и световни рекордьори при хвърлянията. Колко често той ни е разказвал за новото в леката атлетика, а ние сме искали да чуем от него и за онези минути на върхово напрежение, когато се е сражавал сам в снежната степ с цяла немска хайка. . . Защото в него виждахме не само треньора, виждаме човека, руския човек с този пословичен, неповторим руски характер.

Треньорът на Борзов – доц. В. Петровски

Помним и доктора на педагогическите науки В. Филин. Без сами да разбираме как става това, неговите лекции неусетно ни завладяваха. В тях имаше дори и поезия – рецитираше ни Лермонтов, Байрон, и то в оригинал . . . Физическата култура и спортът в неговата интерпретация съжителствуваха с музиката, литературата, с графиката и скулптурата.

УСПЕХИТЕ МИ СА УСПЕХИ НА МОЯ ТРЕНЬОР

Почти всеки от нашите ведущи треньори може да си спомни образа на свой съветски колега, комуто е искал обезателно да прилича, от когото се е учил, когото е обикнал. И когато си мисля кой от моите познати ми е направил особено силно впечатление, все ми се струва, че би трябвало да поставя най-напред Валентин Василевич Петровски. Напоследък се писа доста за него. Името му се свързва обикновено с работата му с най-бързия спринтьор на нашия континент Борзов. Но аз го виждам друг. Виждам го през тътена на експлозиите на Великата отечествена война, виждам го като Цветаев – онзи съветски воин, който ни завладя от екрана. . . Жестоката война, раните и жертвите са оставили тъжен отпечатък, който все още се долавя в очите му. Той не е словоохотлив. Думите му идват след паузи, но затова пък са ясни и точни. Кандидатът на биологическите науки, а след това и доцент Петровски се заема с треньорска дейност, за да съчетае теорията с практиката. Това се налага от времето; такова съчетание е необходимо за съветския спорт и той, като воин на своя пост, именно и тук отдава своите сили.

Когато Валери Борзов пробяга 100 м за 10 сек., някои чуждестранни журналисти и специалисти бяха толкова изненадани, че поставиха този резултат под съмнение. Същите те стояха след това три пъти прави – в Атина, в София и в Хелзинки, – когато гледаха как се вдига съветският флаг в чест на най-бързия спринтьор в Европа. . .

Борзов казва: „Успехите ми са успехи на моя треньор “. Нищо не може да замести такава спонтанна и силна дружба, възникнала естествено между треньор и състезател. Когато запитах Борзов доволен ли е от победите си, той каза просто:

– Доволен съм, че защитих авторитета на моя треньор, защитих неговите възгледи върху спринта.

Доверието на Валери към неговия треньор е наистина непоклатимо. Той рязко се противопоставя на всякакви вмешателства в тяхната съвместна работа. И докато отначало някои гледаха скептично на такова „обособяване “, днес за всички е ясно, че когато треньор и спортист са свързани неразривно в един творчески колектив и добрите резултати потвърждават ефективността на тази връзка, трябва да им се гласува пълно доверие.

СВЕТЛО КАЧЕСТВО НА РУСКИЯ ХАРАКТЕР

Крачим по булеварда с Валентин Петровски, припомням си моите проблеми, моите състезатели, иска ми се да съм по-дълго време с този човек, който показва как трябва да решават проблемите – решително, смело, с един замах. . .

– Кога ще ни гостувате България?

– Ще дойда с удоволствие, щом условията позволят това.

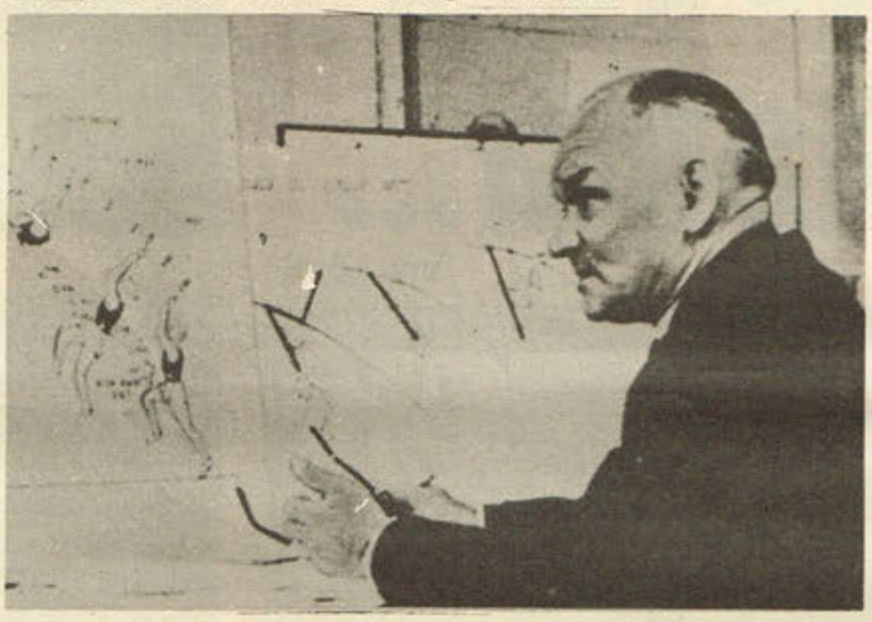
Мисля си колко бихме спечелили от това, какъв тласък би дало за нашите спринтьори неговата визита. . .

Спрях се малко повече върху Петровски, защото той е най-близко до моята работа, колко много още съветски треньори, били у нас или помогнали със своите научни трудове, заслужават да бъдат споменати като носители на това светло качество на руския характер – интернационалната дружба, чувството за братство с нашия българския народ! И О. Грика, и Л. Щербаков, и А. Шехтел, покойният Л. Сулиев, и още много други. Колко често вече се срещаме с тях, срещаме се, разделяме се и знаем, че отново ни чакат техни, топли дружески срещи!

Л. Щербаков по време на тренировка у нас

Рекордьор в миналото, сега професор – Н. Озолин

Михаил БЪЧВАР
заслужил майстор на спорта, кандидат на педагогическите на

ТОВА СЕ СЛУЧИ

Не знам какви чувства изпитват сега нашите олимпийци, на които се поверява спортната чест на отечеството ни. Навярно и те са горди, навярно и техните амбиции се смесват с малко страх пред голямата отговорност. Искам да разкажа какво ни вълнуваше нас, българските баскетболисти, преди 15 години.

. . . Решението на Българския олимпийски комитет да бъдем сред олимпийското семейство не бе окончателно. Но това не ни пречеше да бъдем „луди “ от щастие и мази „луда “ енергия да превръщаме ежедневно в потенциална баскет-

С «ТИХ БЯЛ ДУНАВ»

потта, „хвърлена “ на игрището. Живеехме заедно с всички олимпийци в бараките (според сегашните представи) на Дианабад. Два пъти на ден газехме ноемврийската кал наоколо, за да отидем до залата на стадион „В. Левски “, където тренирахме. Не разчитахме на малкото рейсче, защото желаещите да тренират бяха много. Така, макар все още в проектосписъка, ние се готвехме, сякаш паспортите бяха в джобовете ни. Дни преди отлитането на групата дочухме, че сме били „отрязани “. Бе 22.30 ч. Избрахме една тричленна „делегация “, която веднага да направи аргументирани възражения при председателя на БОК генерал Владимир Стойчев. Този голям спортист и обаятелен човек ни изслуша най-внимателно. Очаквахме с нескрито вълнение неговото „вето “. Представете си как се стъписахме, когато той възкликна: „Как може! Как може в 11 часа вечерта един спортист да не е в леглото си! Бегом марш! “ А след това вече бяхме сред 50-те български спортисти, поели дългия път към Австралия.

Малко знаехме за тази страна, някои дори бъркаха, че Мелбърн, а не Камбера е столицата на тази държава континент. Знаехме,че още по-малко са чували за нас, за България. За нашата родина трябваше да разкажем ние, българските олимпийци. Затова бяхме горди.

Пътуването до Мелбърн ще запомня за цял живот. Изживяхме ужаса на една страхотна буря над океана. Поради нередовност в медицинските ни документи принудително ни карантинираха в Пакистан. Два дена стояхме на летището в Карачи. За да не пропуснем това ценно време, тренирахме на поляната. Противници ни бяха. . . футболистите.

В Мелбърн ни посрещнаха гостоприемно. Със запалването на олимпийския огън пламна и нашето неописуемо желание за Корея – можеха да продължат пътя си към медалите. Страхувахме се от пъргавите тайванци. Неочакваният удар обаче дойде от уругвайците. Загубихме в първия мач с тях. Не защото бяхме по-слаби, а защото предварителното спортно разузнаване ни заблуди. Оттам нататък платихме прескъп данък за това поражение. Класирахме се за финалите. Но като втори в групата попаднахме в „съседство “ с отборите на САЩ, СССР и Бразилия. Излишно е да подчертавам тяхната класа. Сили и опит не ни достигнаха да победим олимпийските шампиони – американските баскетболисти. На прага бяхме да извършим подвиг в мача със съветските спортисти, но и тук ни попречи младостта. Затова пък бяхме автори на сензация с победата си над шумно рекламираните бразилци. Така в олимпийския баскетболен елит се наредихме на пето място. Отчиташе се като „връх “ това постижение. Може би бе така. Незадоволени останахме обаче ние, единадесетте баскетболисти и нашият треньор Людмил Катерински. И тогава, когато на тържественото закриване на баскетболния турнир най-добрите заеха местата си на почетната стълбичка, много от нас, макар вече истински мъже, плачеха като деца. Защото спортът даде на нас бе чест, дълг и вечна амбиция. Заслужаваше да бъдем на мястото на уругвайците, които ни бронзовите медали. Успокояваше ни, че това ще ни послужи като урок. Защото нас обаче всяка битка, въпреки и спортно, имаше стойността на истинско сражение. Никой от нас не се задоволяваше с проверката на „перспективните възможности “. Затова за всеки мач тръгвахме като „на бой “ – с „Тих бял Дунав “ – мази песен искахме винаги да звучи бойно, като от устата на мъже. А тези мъже бяха Константин Тотев (завършил архитектура и ВИФ), Любомир Пашов (ВМИ и ВИФ), Георги Панов (ВМИ и ВИФ), Никола Илов (индустриална химия и ВМИ), Владимир Славов (ВИФ, председател на столичния „Локомотив “), Виктор Радев (ВЛТИ), Васил Манчев (филология), Илия Мирчев, Георги Кънев, Атанас Пейчински и Цвятко Барчовски (ВИИ и ВИФ).

Цвятко БАРЧОВСКИ
заслужил майстор на спорта

На снимката: Българските баскетболисти в Мелбърн през ноември 1956 г.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

СОФИЯ

Пощенска кутия 797

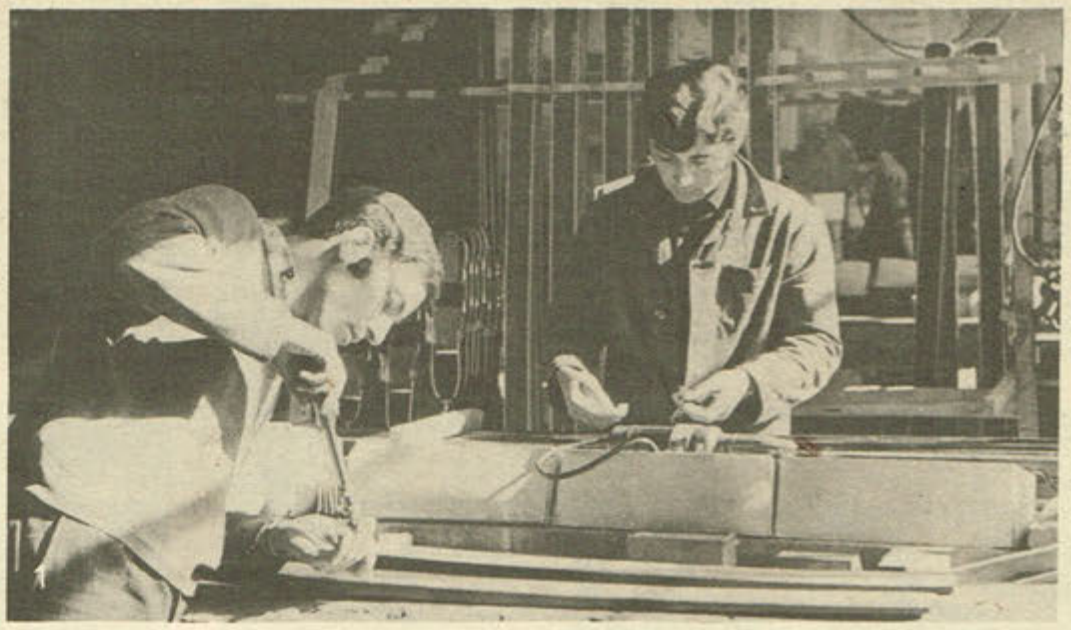
Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

20121

КАКВО НОВО, «СПОРТПРОМ»?

Превръщането на масовата физкултура в неразделна част от бита на младежта и трудещите се, масовизирането на спортовете и повишаването на майсторството на българските спортисти – изпълнението на тези големи и отговорни задачи, поставени от партията пред нашето физкултурно движение, е в тясна връзка и с продукцията на предприятията, които работят за нуждите на физическата култура и спорта, с материалната въоръженост както на масовия, така и на големия спорт. Защото материалната база – – тази необходима основа, на която се градят всички по-нататъшни успехи – включва в себе си не само изграждането на стадиони, писти, зали, басейни и спортни площадки, но и обоудването им със съответните уреди и съоръжения, без които практикуването на спортовете е направо невъзможно. А те трябва да са достатъчно на брой и от достатъчно добро качество – две абсолютни изисквания към спортната промишленост, на които, честно казано, тя все още не е в състояние да отговори. И на които трябва (и е длъжна) да отговори в най-близко бъдеще...

Затова въпросът „Какво ново, „Спортпром "?, отправен към нашето най-голямо специализирано предприятие за производство на спортни уреди, съоръжения и екипировка, е въпрос на всички, които искат да спортуват, да повишават постиженията си. Въпрос на цялата наша общественост.

1. Готова е ... вата парти... ски. Д. Йонов... Р. Георгиев ще... монтират и п... готвят за па... ра.

2. Част ... артикулите ... обемистата п... изводствена л... та на „Спор... пром ".

3. Ходила ... на новия мо... скиорски обув... имат много п... димства пред ... сегашните.За... ва и моделие... те Ив. Колев... В. Стефанов ... глеждат дов... ни.

ДОСТА УСИЛИЯ... С МИНИМАЛЕН ЕФЕКТ

Неудовлетворението от асортимента, количеството и качеството на произвежданите стоки от „Спортпром " е предизвикано от засиленото потребителско търсене (радостен факт за повишения интерес към заниманията с физкултура), от нарасналите претенции към качеството, продиктувани от стремежа за равнение по световните стандарти. И от обективната истина,че предприятието (засега поне) не е в състояние да задоволи изискванията. Защо? При запознаването с цеховете, в разговорите с ръководителите, инженерите и работниците на „Спортпром " проблеми изникват на всяка крачка.

И не че не се виждат и знаят, не че не се вземат мерки. Но. . . В момента се произвеждат „само " ... 800 артикула (някои от тях се правят по поръчка в „тираж " 2–3 бройки) и това не може да не се отрази отрицателно върху качеството на продукцията, да не затормозява работата. А изходът от това положение е в намаляването на „номерата " в производствената листа, в специализирането към най-необходимите уреди и съоръжения. Нима трябва „Спортпром " да прави изключение от общата тенденция към концентрация и специализация на производството? Но тъкмо тук се стига и до първопричината: непрекъснатото „лашкане " на предприятието от ведомство към ведомство, за да се стигне до просто смешното положение за последните две години то четири пъти да сменя „настойниците " си. Отскоро пак има нов адрес – ДСО „Младост " към Комитета за младежта и спорта – и тъкмо с него е свързана надеждата, че най-после е намерена истинската „майка "

Големи (и често непреодолими) са и трудностите по доставянето на суровини и материали (ако те са български) и с техния внос (ако са с чужда марка). Пресен е спорът с ДИП „Буря " в Габрово по доставката на ватирано трико, с „Химимпорт " и „Индустриалимпорт " – за вноса на някои бои, винтове и кантове и т. н. На всичко отгоре нерядко материалите идват в далече помалки от нужните и заявени количества. Поради недостиг на суровини цех „Металообработване " например е изпълнил плана си едва 50 на сто! В предприятието е усвоено и производството на металически ски – артикул с големи перспективи. И тук обаче спънките са много сериозни: металът е вносен и рядко се доставя в нужните количества, липсва и съответното оборудване. Друг пример за нуждата от ново оборудване е цехът за обувки, където внедряването на нова машина за шприцване и вулканизация на футболни и тренировъчни обувки не само ще увеличи количеството, но и значително ще подобри качеството им.

Общо е мнението, че напоследък качеството на нашите ски се подобрява. Това идва главно от усърдието на работниците в скицеха, защото извънредно лошите трудови условия в старите,тесни и нехигиенични помещения не позволяват създаването на нова, прогресивна организация на труда. От няколко години се проектира преустройството на цеха, определена е и площадката в границите на предприятието, ала съвсем неоснователно този въпрос се протака. Даже съществува „заплахата " производството на ски да се премести в друг град. За редицата минуси на това евентуално „разрешение " може много да се говори, особено като се има предвид, че в „Спортпром " израснаха и работят опитни и квалифицирани специалисти. При сегашните условия не може да се увеличи (и подобри) и производството на тонки. Тук работата е предимно ръчна (а машинното шиене на правия шев е напълно възможно), материалите също са недостатъчни. Спортпромци не се примиряват, търсят макар и временен изход и с прехвърлянето на направата на шейни в друго предприятие ще увеличат производството на ски с 5–6 хиляди чифта. Без все пак да достигнат определената в плана им бройка от 26 398 ски. . .

„Спортпром " очаква много от създадената към обединението база за техническо развитие, която дава възможност там да се разработват и експериментират новите изделия и едва след като вече са дали добри резултати, да се внедряват в производството. А при съобразяването с все по-големите нужди от повече уреди и съоръжения над два пъти порастват и необходимостта от дървесни и метални материали. Което пък е тясно свързано с изискванията към възможностите на предприятията, доставчици на суровини.

И така – трудности, пречки и доста усилия, но с минимален ефект. А проблемите на „Спортпром " не са негова частна работа, защото решаването им интересува живо нашата общественост, ще бъде от полза на целия български спорт. В радушния прием, който намира продукцията на предприятието и в чужбина (тонки се изнасят в ГФР, Англия, Швеция и Норвегия, ранци – в СССР и Канада, ролкови кънки – в Югославия , в ласкавите отзиви за нашите гимнастически уреди, за дисковете, палките и раниците само прозират истинските възможности на колектива и свързаните с тях надежди, че в близко бъдеще ще бъдат изчезнат досегашните пречки пред желаещите да се занимават с физкултура, а елитните ни спортни ще предпочитат изделията на „Спортпром " даже пред реномираните „Адидас " и „Пума "

Страницата бе изготвена от Павел БЕБЕ
Снимки: Христо ЙОЦО

НАДЕЖДИ ЗА ПО–ДОБРО БЪДЕЩЕ

За бъдещото производство, за перспективите пред „Спортпром " разказва директорът му инж. Христо АТАНАСОВ:

– Мястото и ролята на нашето предприятие в развитието на физкултурата и спорта определят и увеличаването от година на година на продукцията с марка „Спортпром ". Докато през 1965 г. нейният обем бе 6 673 000 лв., през 1970 г. той достигна 15 800 000 лв. За същия период производителността на труда нарасна с 62 на сто. Предвиждаме общата промишлена продукция през 1975 г. в сравнение с миналата година да се увеличи с 32,3 на сто, а производителността на труда – с 10,6 на сто. Най-значително ще нарасне производството на ски, които в момента са извънредно дефицитни. През 1975 г. ще даваме около 5000 детски, 17 000 пионерски и 22 000 чифта мъжки ски повече от сега. Ще се повиши и производството на дискове, гимнастически коне и кози, успоредки, маси и хилки за тенис, летви за висок и овчарски скок, гимнастически обръчи, стикове за хокей, водни ски и др. Осезателно това ще се почувствува обаче след 3–4 години, тъй като пускането в действие на новия цех за ски и други артикули от дърво се предвижда да стане през 1973 г. и да заработи с пълен капацитет към 1974–75 г. Тогава производството ни ще се увеличи над 3 пъти и не само ще задоволява нуждите на нашия пазар, но и една част ще се изнася в чужбина. Институтът по пластмаси разработи българска пластмаса за ски, с която ние вече работим.

През петилетката общото производство на обувки ще се увеличи само с 10 000 чифта, но затова пък значително ще нарасне броят на футболните и скиорските обувки, ще се подобри и качеството им. На базата на специализацията в „Спортпром " ще останат само скиорските, за фигурно пързаляне и туристическите обувки, а шпайковете, футболните и обувките за бокс и борба ще произвежда фабрика „Стадион " в Габрово.

Цифрите най-добре дават простор за нашето бъдещо производство и поради широкия интерес към него предполагам, че няма да навявам скука. Анцузите (все още дефицитни) от 180 000 сега ще достигнат 250 000 през идущата и 500 000 – през 1975 г., вместо 140 000 тонки през 1975 г. ще правим 250 000, още догодина ще произведем 3000 палатки, а в края на петилетката ще можем да даваме ежегодно по 5000 диска, 6000 хокейни стика, 600 висилки, 1000 водни ски, 60 000 ролкови кънки. В началото на следващата година ще пуснем и редица нови производства и модели: рибарско столче, метални и мини-ски, хандбални тонки, тренировъчно гюлле с железни тапи, напълно автоматизиран ски-оков, лост за домашна гимнастика, нови видове палатки и къмпи.

ИМАТ ДУМАТА КЛИЕНТИТЕ

Геновева Маркова, управителка на магазина за спортни стоки на бул. „Витоша ", 13 в София: „Ние продаваме изключително стоките, произведени в „Спортпром ", и винаги имаме много клиенти. Много често обаче предприятието не изпълнява направените от нас /и съобразени с желанията на гражданите/ заявки. От твърде търсените поради сезона артикули можем да предложим само якета и клинове единствено в големи номера. Не са достатъчни ските, палатките. . . Топките не винаги са качествени /добре че при рекламации „Спортпром " винаги отстранява дефектите/. Особено важно е предприятието да доставя сезонните стоки, когато им е времето.

Богдан Стоянов, инспектор в ЦСКА „Септемврийско знаме ": „Ние имаме договорни взаимоотношения с предприятието за експериментиране на произведените в „Спортпром " уреди и съоръжения. Нашите пионерски и юношески отбори се състезават с техните ски от фибростъкло. За тренировки използуваме и други видове ски, изработвани в предприятието. Напоследък те са подобрени значително. Ползуваме и скиорските обувки на „Спортпром ", но тяхното качество трябва да се подобри, да станат и по-леки. Нашите гимнастически салони са обзаведени с уредите на „Спортпром ", които са на много добро равнище. От футболните тонки и от обувките обаче не сме доволни.

До заслужилия майстор на спорта МАРИЯ ГИГОВА – *двукратна абсолютна световна шампионка по художествена гимнастика*
хотел „Хавана либре“

ХАВАНА, КУБА

Другарко Гигова,

Най-сърдечно Ви поздравявам със завоюването на званието „Абсолютна световна шампионка по художествена гимнастика“ за 1971 година.

Ние се гордеем с постигнатата победа – награда за Вашето огромно трудолюбие, талант и боеви дух, на Вашата любов към спорта.

Постигнатото от Вас изключително спортно майсторство, така блестящо показано на световното първенство, е още една ярка изява на характерните за българката и комунистката упоритост и воля за победа, висок социалистически морал и любов към Родината.

На Вас, Вашите съотборнички, треньорки и ръководители пожелавам крепко здраве и нови успехи за прослава на скъпото ни Отечество – Народна република България!

ТОДОР ЖИВКОВ

15 ноември 1971 г.
София

До заслужилите майсторки на спорта Румяна Стефанова, Вера Маринова и майсторките на спорта Снежана Дечева, Деспа Каталиева, Ася Киршева и Капка Благоева – световни шампионки на ансамблово съчетание

ХАВАНА, КУБА

Приемете най-сърдечни поздрави по случай извоюваното от вас първо място на ансамблово съчетание на световното първенство за 1971 година.

Това звание е заслужена награда за многогодишния ви упорит труд и голямата ви любов към спорта, на проявените високи морално-волеви качества за достойно представяне на нашата социалистическа Родина.

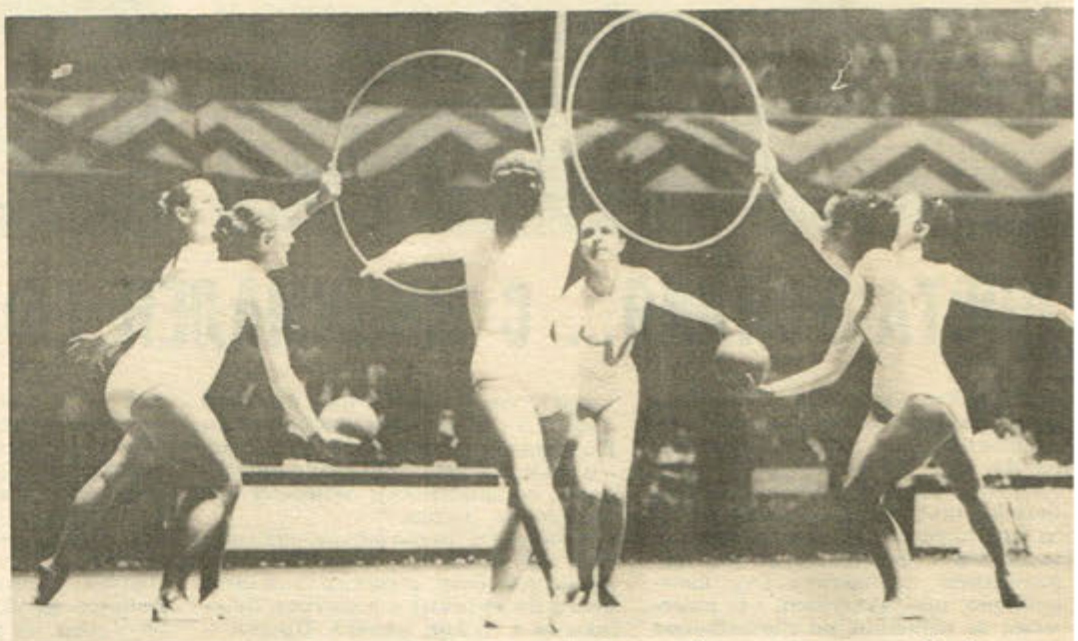
Пожелавам на вас и вашите треньори и ръководители от все сърце крепко здраве и все така да бъдете бодри, волеви и устремени за преуспяване на родния спорт.

ТОДОР ЖИВКОВ

16 ноември 1971 г.
София

Абсолютната световна шампионка Мария Гигова, асистирана от Елена Карпухина (вляво) и Алфия Назмутдинова

Нашите ансамблистки в зала „Сиудад депортива“ по време на голямата борба...

ПОБЕДИТЕЛКИ ОЩЕ ПРЕДИ СЪСТЕЗАНИЕТО...

4 златни медала – три на Мария Гигова, един за ансамбловото, – два сребърни и два бронзови, поделени между Красимира Филипова и Нешка Робева – с тази радост живеем от няколко дни...

Отначало много се ядосвахме, че вестите от Хавана идват така бавно. После видяхме, че и това, което идваше късно, е пълно с противоречия и неточности. Никой не споменаваше Зо Сун Док и изведнъж научихме, че е световна шампионка на въже. Сочеха чехословашките на четвърто място след квалификациите, а се оказа, че това не е вярно. След едно съвсем неочаквано фиаско са отишли чак на седмо място. Нашите ансамблистки са спечелили не с една, а с две десети световната титла... И така вместо информация в тези дни до голяма степен имахме дезинформация. Все пак, още преди да кацне самолетът на аерогара „София“, вече имахме всички цифри, които ни доказваха, че отново сме първи в света. Безспорно първи! Сега вече цифрите не ни интересуваха. Искахме да чуем всичко. Бяхме жадни за всяка подробност. Питахме: Топло ли ви беше? Трудно ли ви беше? Страшно ли ви беше? На какво най-много се радвахте? От какво най-много се плашехте? Как ви посрещнаха? Каква е кубинската публика? Как изглеждаше залата? Как изглеждаха състезателките от другите отбори? Има ли нещо ново, което да ви е изненадало много? Сега вече искахме да знаем детайлите. Искахме да усетим Хавана. Да подишаме от аромата на „Сиудад депортива“. Да се върнем с няколко дни назад и да бъдем отново с тях, когато са се борили и побеждавали...

Така научихме, че в Хавана, още преди да започне състезанието, българките са победили. В Копенхаген бяхме силни. В Копенхаген нашите момичета показаха най-добра подготовка, най-смелите, най-оригиналните съчетания. Нашите треньорки наложиха нов, непознат стил. И там си позволяваха да ощетяват неизвестните българки. Във Варна бяхме силни и у дома си и затова порасналото самочувствие никого не изненадваше. В Хавана българките са стъпвали като победителки още на тренировките и когато е трябвало вече да стъпят на подиума, още преди първия сигнал на корепетиторите се е знаело, че ще бъдат шампионки.

Научихме, че преди състезанието във вечерите, които са събирали всички участнички, нашите момичета са пеели и танцували и от тук са грабнали сърцата на кубинците. Питахме ги не ви ли беше страшно? Казваха ни: страшно ни беше!

Страшно им е било, разбира се. Предстоя им е най-межката борба, когато е трябвало доказват, че световните шампионки са свето ни шампионки. Но са знаели, че това не бива личи. Защото при толкова силни съперничк при толкова добре подготвени състезателк каквито са били съветските гимнастички, яс е било, че борбата ще бъде преди всичко психо гическа. Борба на дух. Победа на по-смелия, уверения, по-устойчивия.

Кубинците питали водача на българския от бор Тодор Тонев художествената гимнастик национален спорт на българките ли е? Вроде ли е у българката това чувство за ритъм, мо изящество, този стремеж към съвършенст И той отговарял, че да, такива са българки като тези момичета, които виждат там.

Какви са българките? Едно талантливо и а бициозно поколение от треньорки, едно талан ливо и амбициозно поколение от състезател показа на света как изглежда българката. И една зала в различни краища на света се е изпр вяла на крака не само когато се свири българ ският химн и се издига българският флаг на високо на пилона; изправила се е на крака и спо танно по време на играта и така да дочака ф нала, когато последните акорди от пианото т тъват в нескончаеми овации.

Казаха ни, че в „Сиудад депортива“ се чу ло мощно „Хайде, наште!“ 2000 българи поде ли това познато топло „Хайде, наште“ и сл мях други са опитвали да го научат и каж правилно. След това някои от тези българи у вали да кажат на момичетата колко добре е отидеш на работа и да чуеш от всички стра с уважение „българин“ след всеки победен ден спортната зала...

Разказваха момичетата и водачите, и т ньорите много неща и ние не можехме да се н лушаме на толкова много и добри новини. И б пак това, което най-много ни развълнува и радва, е, че български спортистки са отишли къде със самочувствието на победители, пре да победят. Че могат да стъпват гордо, уве но...

Маргарита РАНГЕЛО

КОМЕНТИРА ЛИЛЯНА ВАСИЛЕВА

Помолихме заслужилия съдия Лиляна Василева, отговорен секретар на БФХГ, да ни разкаже как е изглеждало състезанието от съдийския пулт:

– Това, което най-много затрудни съдийството този път, беше, че в Хавана дойдоха само пет съдийки, утвърдени от Международната федерация по гимнастика като международни съдии – Хаджийска (НРБ), Вавич (СССР), Петрова (ЧССР), Дунке (ГФР) и Василева (НРБ). Имаше и други, които могат да съдят на турнири и носят това звание, без да са получили удостояване на ФИГ. При това положение не можеха и да не се допуснат грешки. Смятам, че съдийски комбинации не е имало. Може да се говори поскоро за недостатъчна подготовка. На топка например съдийствуваха четири от тези пет съдийки – Вавич, Петрова, Дунке и Василева, а на въже – нито една. В тази бригада имаше представителки на Куба, КНДР, Румъния и Япония – все страни, които още нямат достатъчно опит в художествената гимнастика, които недостатъчно са гледали и съдили на големи състезания.

Не можахме да разберем какви са им критериите за композиция и изпълнение и бяхме крайно изненадани от оценките, които получиха Филипова и Робева. В другата бригада, на лента, имаше три от признатите съдийки – Вавич, Дунке и Петрова – и една представителка на КНДР. Тук се даде голям превес на авторството.

Все пак трябва да кажем, че това беше много силно, изключително силно състезание и това, което взеха българските състезателки, бе постигнато с голяма борба, с пълна мобилиза-

Едно предложение

ЗАЩО ДА НЕ ГИ ВИДИМ И НИЕ?

В редакцията се получи писмо от нашата читателка Р. Ганчева, в което между другото се казва:

„Радвахме се много на успеха на нашите състезателки по художествена гимнастика. И много бихме искали да ги видим и ние и да им кажем нашето българско „Браво“. Предлагам да се организира един спектакъл пред възможно най-широкия кръг зрители и този спектакъл да се предава по телевизията.“

Сърдечно посрещане на шампионките начело с Мария Гигова на аерогара София

ЕХОТО ЗА НАС...

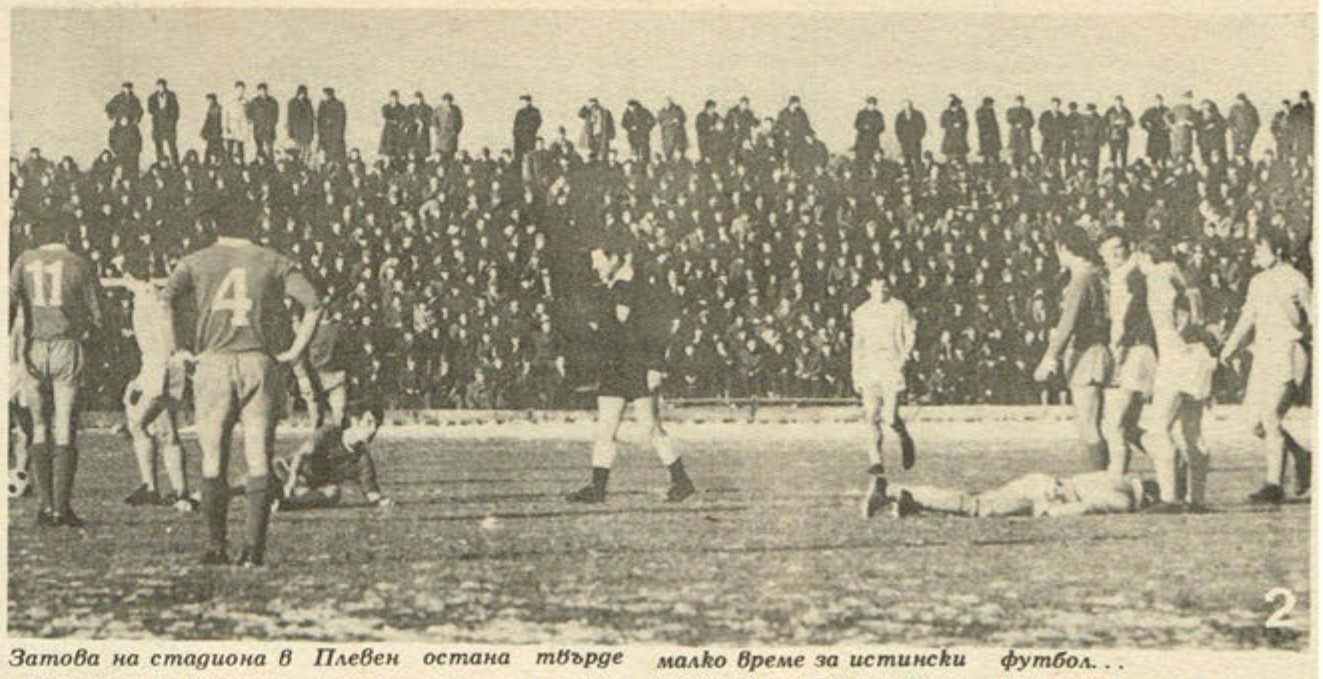
Световното първенство по художествена гимнас ка в Хавана бе следено с интерес не само от съст телките и треньорките, бе съдено не само от съдии те. Почти всеки ден в залата 15 хиляди зрители сл ха голямата борба. Когато стихнаха последните а ди, когато замря и последното движение, многоки скриваха възторга си от прелестната демонстра на красивия спорт. За наша радост в повечето слу причината за оценките бе високото майсторство българките:

БОБИ САЛАМАНКА, коментатор на кубинск телевизия: „Това не е моето запознанство с ваш гимнастички. Помня първото им гостуване в Куба тогава ми се струваше, че гледам ревю. Сега по ствувах силата на вашите спортистки. Те са не отлични майсторки на топката и обръча – вашите мичета са колкото грациозни и красиви, толкова с ви и силни, когато воюват за спортната победа. И гарките я заслужиха напълно.“

КАРОЛИНА ДЕ ЛА ПЕНЯ, водач на отбора на сико: „Ние дойдохме в Куба със стеснението и нес ността на ученички в този спорт. Сега си оти обогатени и възхитени. Иска ми се да благодаря на гарките за голямата радост, за незабравимото уд ство, което ни доставиха с играта си. Аз вярв скоро в Мексико ще има хиляди момичета, кои мечтаят, ще се стремят да бъдат като вашата рия Гигова. За нас, „ученичките“, тя се превърна красен професор.“

МЕЛЧИОРЕ БРАНКО, водач на италианския от „Най-после радостта стигна и нас. Спечелихме бр Всеки мечтае да бъде шампион, но всеки съперник надежда, когато играят българките. В ансамбъл ме са неподражаеми – красива композиция, блестящ разителност...“

Затова на стадиона в Плевен остана твърде малко време за истински футбол...

1. Ето своеобразното възнаграждение, което е получил голмайсторът Атанасов от своите плевенски съперници...

2. Ето особено неприятния момент, когато – атакуван без топка! – е контузен Б. Колев.

3. Ето и продължителния спор на плевенските спартаковци със съдията и неговия помощник след гола.

4. И затова за устремни пробиви (като това нападение на Жеков) имаше твърде малко време.

КАК СЕ ЛИКВИДИРА РАЗЛИКАТА В КЛАСАТА

Или за истински футбол няма време...

Очакванията, че шампионите ама да бъдат затруднени особе- от плевенския „Спартак"; станаха само очаквания... Домакиите излязоха на терена „без омплекси" и в продължителни ге оди противодействуваха ус-ешно на именития си съперник.

Но ако разликата в класата на ата отбора бе сведена до мини-ум, причината не бе в това, че ибицията на спартаковци бе ансформирана във футболно айсторство. Напротив... През о-голямата част от мача те риложиха безпощадна „преса" по алото игрище, фаулираха про-ивниците в борбата за топка извън нея и изобщо се стремя- на терена да има колкото е въз-ожно по-малко футбол... (Наи-пина имаше и моменти, макар и алко, когато плевенчани показа-, че могат да играят и в корек-ен, спортсменски стил. Тогава рата придобиваше привлека-елна окраска. Минаваха мину-а-две обаче и всичко започва е отново по старому...)

В крайна сметка ЦСКА „Септ. аме" победи с 1:0, спечелвайки е изключително ценни точки, ито го укрепяват още повече първото място в таблицата. о така или иначе, за истински, държателен футбол на препъл-ения със зрители стадион „Спа-так" остана малко време, макар заради даване медицинска по-ощ на контузените гости одията Н. Миланов трябваше продължи срещата с цели чети-минути... (Една малка статис-ика: той отсъди срещу домаки-ите до почивката 21 наказател-удара и 18 след нея, докато в актива" на ЦСКА „Септем-рийско знае" бяха записани ичко 10 нарушения.)

редиците на победителите с лични прояви бяха Пенев, Гага-лов, К. Станков, Зафиров, врат ат Филипов, докато нападате-те не се изявиха в най-добра светлина. А в случаите, когато Марашлиев, Жеков и Цв. Атанасов проявиха настойчивост дорай, те бяха спирани непозволено от защитата. Последиците от този „маниер" на плевенчани бяха немалкото контузии сред гостите. Със следи от бутони за Банкя в лагер-школата пред мача с Испания отпътуваха Зафиров, Пенев, Денев, Филипов. А Б. Колев напусна терена в 53-та минута, след като бе ритнат в глезена от Челестинов отзад, без топка...

Играчите на „Спартак" не успяха мъжки да понесат отбелязването на гола от Цв. Атанасов в 67-та минута, оспорвайки продължително неговата редовност. В разправията със страничния арбитър Н. Мирчев не взеха участие само двама от домакините – С. Върбанов и Челестинов. По посока на Мирчев от трибуната дори бе хвърлена бомбичка?!..

След мача разговарях с двамата съдии.

Н. МИЛАНОВ: „Бях отдалечен от Атанасов и неговия пазач. Сам нямах възможност за прецизна оценка на положението. Мирчев не маркира нищо и аз зачетох гола".

Н. МИРЧЕВ: „Спартаковски защитник бе покрил Атанасов преди К. Станков да му бе подал топката. Засада нямаше и крилото постигна правилен редовен гол".

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

наши пратеници

На срещата „Славия" – „Чардафон-Орловец" младият футболист Желязков игра само едно полувреме. Но силно!... И отбеляза един гол, с който напомни, че нашите нападатели не са забравили хубавите силни удари...

Снимка: Димитър МИХАЙЛОВ

НОВАЦИТЕ В СЯНКАТА НА «БРОНЗА»

«БЕРОЕ» БЕ ПО-БЛИЗО ДО ПОБЕДАТА

– Кое мислите, че ще бъде най-лното оръжие на вашия про-ивник и как ще противо-ействувате?

Този въпрос отправихме преди ча към треньорите на двата бора.

Стефан Семов („ЖСК – Спар-як"): „Контраатаката (Пет-в и Белчев са добри нейни изпъл-тели), изградена върху подсиле-защита. Помислихме сериозно организацията на нашата от-ана, разбира се, без отслабване ата на нападението. Ще зим топката и ще контраатакуваме при най-малката възможност.

Това съвпадение на „режисьорското" виждане показваше, че новаците (вече с амбиции за бронза!) добре се познават. Каква бе „интерпретацията"?

Веднага трябва да кажем, че Христо Младенов имаше по-добри изпълнители, които почти изцяло осъществиха неговите намерения. Добре пакетираната защита пред Кръстев прекъсваше нападателния порив на домакините или директно да се врежат в отбраната (Бароков неведнаж намери сили да се включи разумно и в контраатаките на своя отбор). Дачев (вместо № 8 той би следвало да носи № 3 „а". . .) нито веднъж не помисли, че освен неговата врата има и друга: единствената му грижа бе голмайсторът на „ЖСК – Спартак" Никола Димитров. Иванов пък не се „отлепи" от Недев. Така беройци решиха въпроса за притъпяване остриетата на своя съперник. (Нямаше нищо против тяхното да рушат?) В средата на терена старозагорци имаха един безпогрешен Вутов. Най-малко 90 процента от топките минаваха през него, за да се сложи началото на опасна атака или на продължителна тактическа комбинация. Старателно му помагаха Димитров, Желев и неуморимият Белчев. Крилото бе навсякъде. Въпреки тежкия терен капитанът се явяваше и пред своята, и пред противниковата врата. Изскочи на добра позиция за стрелба, но десети от секундата не му достигнаха, за да нанесе навреме удара. Петков бе също опасна ударна единица, но му липсваха настойчивостта и енергичността на Белчев.

Срещнал един солидно организиран противник, „ЖСК–Спартак" „забуксува" още в началото. Вече казахме, че нервозните митров, които не им предложиха качествени пасове и не проявиха желание и сами да контраатакуват. Така от бойката, агресивна и подвижна игра на варненци от предишните срещи нямаше и помен. А организацията в защитата (противодействието на противниковите контраатаки, за което спомена треньорът Семов) не видяхме. Имаше случаи, когато двама-трима беройци преодоляваха 5 или 6 спартаковци нахлуваха опасно в полето пред Стайков. Това бе следствие на зоновата игра на варненските бранители. И ако Стайков отново не бе най-надеждната им преграда, старозагорци щяха да „откраднат" две точки у „ЖСК–Спартак", както сториха това преди 9 кръга с „Черно море". Защото и този път те бяха

ИЗПЪЛНИМА ПОВЕЛЯ

За българското плуване изминалите две години бяха най-значителните в цялата негова история. Политбюро на ЦК на БКП с решението си от 2.IX.1969 г. придаде на плувния спорт първостепенно значение и това беше мощен тласък за изпълнение на партийната повеля – масов спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели!

На дневен ред се постави трудната и отговорна задача да бъдат съкратени разликите и се настигнат напредналите в плувния спорт страни, независимо че изоставането в повечето дисциплини е от 10 – 15 години. Грижите на партията следваше да се възнаградят с всеотдаен труд и достойни дела. Започна период на напрегната работа и първите успехи не закъсняха.

През 1970 г. на басейна „Бернардо Пикорнел" в Барцелона Жанет Славчева плува във финалната серия на 100 м бътерфлай и показа, че българите могат да претендират за призово място на най-реномирани състезания. През настоящата година мъжкият национален отбор в турнира за купата на Европа се класира на първо място в група „С" и завоюва правото да участвува през 1973 год. в група „Б". На балканиадата в Букурещ 12 титли станаха наше притежание.

Плод на положителните промени бяха и направените през тази година 102 поправки на републиканските рекорди и най-добрите постижения на 50-метров басейн за всички възрастови групи.

И все пак шестото отчетноизборно събрание на БФПС показа, че съществуват още много нерешени проблеми и слабости.

Тревожната констатация, че разликата в постиженията между първия и десетия в отделните дисциплини е твърде голяма /на 100 м бътерфлай–жени – 16 сек., на 200 м бътерфлай – 30 сек., на 400 м съчетано плуване – мъже – 30 сек! /показа, че националните отбори нямат качествена смяна. А пътят да се излезе от това положение е един – системни занимания с хиляди плувци, разгръщане на масова работа в най-широк мащаб под девиза „Всеки младеж и всяка девойка да се научат да плуват!" Това е повелята на партията, която трябва да се претвори в живо дело.

Ръководството на ФД „Ботев" – Враца в тясно взаимодействие с отдел „Просвета" даде пример на всички дружества и окръзи – беше въведено задължително обучение по плуване за учениците от I до IV клас.

Там, където се осъзна значението на взаимодействието между ГК, ОК на ДКМС, физкултурните дружества и отделите „Просвета", както това стана в Благоевград, Сливен и Силистра, положителните резултати в масовата работа не закъсняха. На други места липсата на съгласуваност между тези три основни звена стана сериозна пречка в дейността по масовизиране на плуването.

В това отношение са показателни неблагополучията в София. Въпреки най-добрите условия, които съществуват в столицата, притокът на нови плувци в дружествата и ССШ е все още крайно недостатъчен.

Такова е положението и в редица други центрове, защото не е създадено истинско движение за всеобщо обучение. Досегашните темпове не отговарят на високите изисквания. Осезателно се чувствува липсата на единна система, която да обхване повсеместно младежите и девойките, пионерите и пионерките в системни занимания.

В масовизирането на плувния спорт през отчетния период са постигнати насърчителни успехи. Новообучени са през 1970 г. 55 000 души, а през 1971 год. – 65 хил. Възниква въпросът: какво е отражението на тези сравнително добри резултати върху спортното майсторство? Засега незначително и това говори, че в масовата работа съществуват редица недостатъци в качественото обучение на младите плувци.

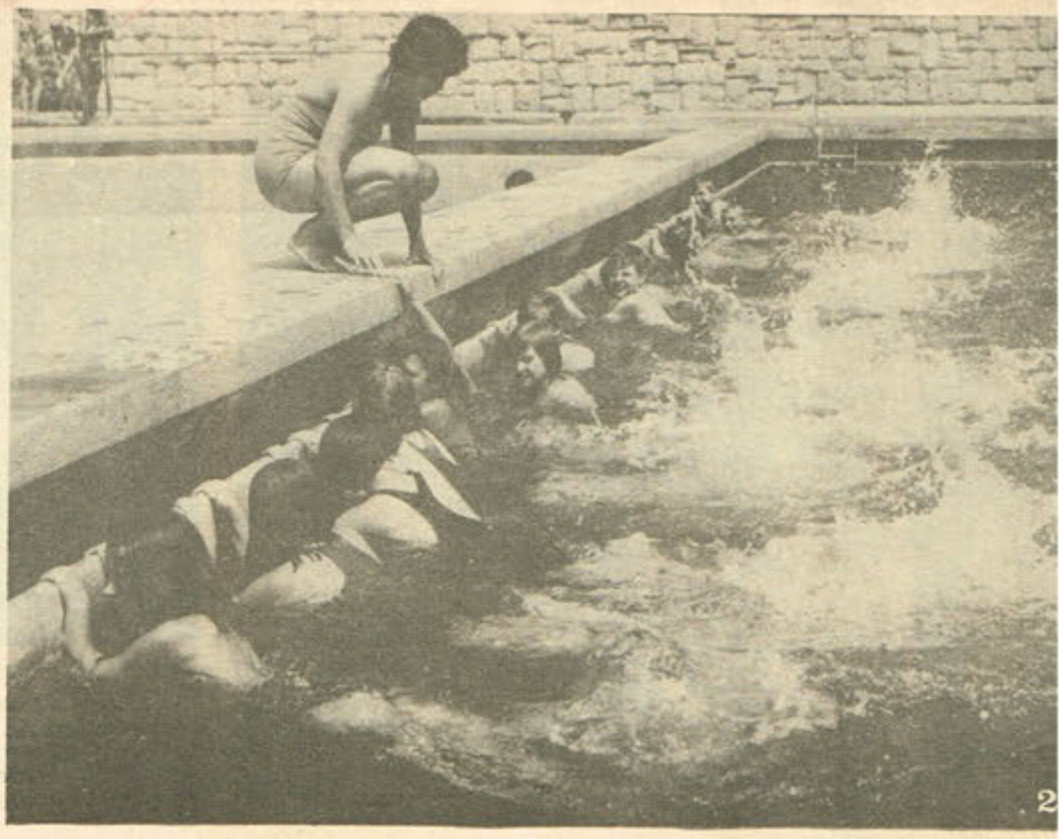
На първо място при досегашните форми надеждност ударението се поставя върху агитационно-пропагандната страна на проявите, при което трудно може да се чака качествен приток на плувци за представителните отбори. От друга страна, липсата на определена система, която да обединява масовите прояви и състезания, не стимулира участниците къмпостоянни учебно-тренировъчни занимания. Всичко това довежда до формално увеличаване броя на занимаващите се с плуване, а ефектът от такава дейност е незначителен.

Направиха се опити редица несполуки в масовото обучение да бъдат оправдани с материалната база. Неубедителни Редица проверки, извършени през тази година на басейните в столицата, показаха че наличната водна площ не се използува рационално. Много често на цял басейн занимават не повече от десетина души А като се има предвид, че на съществуващите басейни в България могат да бъдат обучени за една година 140 000–160 000 души, следва изводът – има басейни, но няма добра организация!

Въпреки общонационалното значение на масовото обучение на делегатската конференция не се прояви достатъчна активност при неговото обсъждане, не се набелязаха ясни пътища за решаването му. Не се взе отношение спрямо спортни многобой „Родина" като ефективно средство за решаване на проблема масовост.

Пределно ясната и конкретна задача „всеки младеж и всяка девойка да се научат да плуват" – е несъмнено изпълнима при тясно взаимодействие на специализираните органи на нашия съюз, на Комсомола отделите „Просвета". Наложително обаче да се акценира върху качеството на подготовката, за да съкратим с по-бързи темпове разликата на постиженията с напредналите страни.

Валентин ЯНЕВ

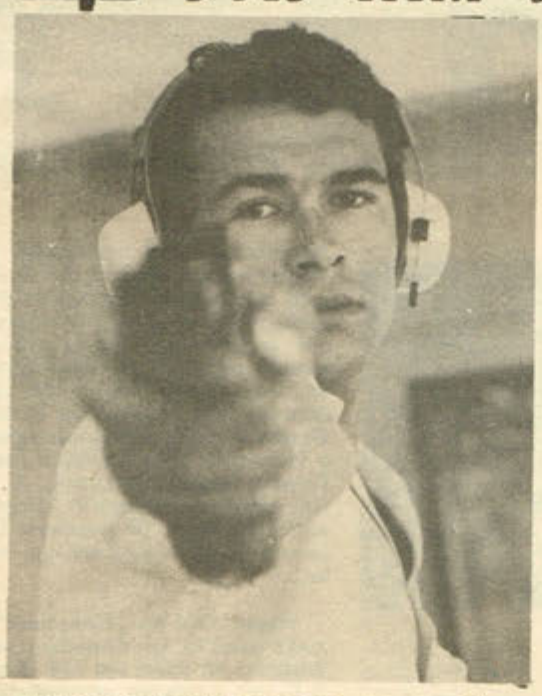
1. *Четирикратният балкански шампион по плуване – Ангел Чакъров.*
2. *Между тях са бъдещите рекордьори и шампиони...*

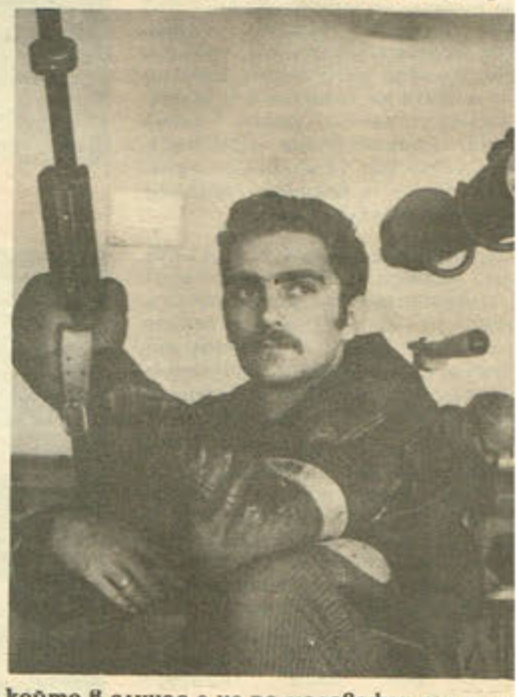
ЩЕ УЛУЧИМ ЛИ МЮНХЕНСКИТЕ «МУХИ»?

IV БСФС КОНГРЕС

Различни медали от различна проба, от различни състезания – олимпиади, световни, европейски и балкански шампионати – красят колекцията на българските стрелци, на националния ни спорт. И будят уважение към нашите майстори на точния огън, засилват надеждите за нови успехи, за нови медали. Защото след поредица неудачи на балканиадите през миналата година в Турция българите спечелиха 9 медала /един златен/ и развиха успеха си в София през тази година с 11 медала и 4 балкански титли; защото 1970 г. ще остане паметна за стрелковия ни спорт със спечелената вицешампионска титла на Д. Денев, с бронзовия медал на В. Петков и с четвъртото място на А. Пелова на световното първенство в американския град Феникс...

Но ето че дойде тазгодишното европейско първенство в Зул /ГДР/, от което мъжете и жените се завърнаха с празна кошница и това изведнъж раздвижи духовете, стана повод да се надникне в „задния двор" на стрелците и да се заговори с обяснимо безпокойство за известни смущения във верния мерник. Обяснимо, защото вече се очертават силуетите на олимпийските мишени, а всеобщото желание е българските куршуми да оставят на тях белези върху колкото се може повече „мухи"/така стрелците наричат централните десетки/. Но при все по-нарастващата конкуренция /в повечето от дисциплините в Зул например първите 20 състезатели се побраха в диапазон от 3 – 4 точки/ това може да стане единствено с труд, съзнателност и системност в редиците на националните отбори. Тъй като цял ред обективни фактори, като липса на оръжие, патрони и стрелково снаряжение, недостатъчното време за тренировки и лагер-сборове, беден спортен календар и т. н., които тормозят развитието на стрелковия спорт въобще, само в незначителна степен могат да служат за „опора" на националните ни избраници. И всичко /или почти всичко/ се свежда до енергичната работа на състезатели, треньори и ръководители. Ала едва ли може да се осигури що-годе стабилност на резултатите, а оттам – и на представянето на нашите първи стрелци, когато все още федерацията няма „на въоръжение" утвърдена и изпитана от практиката система на подготовка, която да ликвидира разнобоя в схващанията на треньорите, да посочи /и да гарантира!/ правилния път към майсторството. А мази слабост

Бронзовият медал от световното първенство във Феникс в бързата стрелба с пистолет на 25-годишния армеец Веселин Петков (горе вляво) радва. И дваж повече задължава...

Емилиян Вергов – майстор на стрелбата с малокалибрена пушка (горе вдясно).

Четвърта в света, четвърта в Европа – малко не достигна на Анка Пелова, за да „улучи" медалите.

тичността при неудачно представяне, служи и за прикритие срещу изискванията за увеличени натоварвания в тренировъчния процес. Впрочем забележимите симптоми на „мълчалива съпротива" на някои треньори и състезатели срещу нарасналата по обем и уплътнена по интензивност /както и редица други недостатъци в организацията и управлението/ спортна тренировка се „окопават" и в... специфичните особености на стрелбата като спорт. Така, без на думи да се отрича, практически се подценява физическата подготовка, и то тъкмо в най-удобните периоди – през лятото, като /противно на всякакви физиологични норми/ се счита, че придобитите в подготвителния период физически качества са в състояние да осигурят непрекъснат ръст на техническата подготовка. Ръст, който се затормозява и от умишленото отбягване на сухите тренировки.

И ако все пак трябва да стане дума за спецификата на спортната стрелба, далече по-уместно е да се обърне внимание на някои изисквания на спорта, без които точният огън все повече ще се разсейва. И на първо място – на ролята на науката /отдавна и повсеместно доказала стимулиращото си въздействие върху майсторството/. Но след като се оказаха безрезултатни опитите за създаване на научна комисия при БФСС, голият практицизъм си остава основният метод на работа

цията разполага, за да се констатира след това, че изследванията на състезателите са нищожни и количествено, и качествено и с нищо не са в състояние да подпомогнат работата на треньорите и състезателите в усвояване на майсторството!? Ненормална е и липсата на лекар към националните отбори /и то не лекар въобще, а лекар психолог/, тъй като сегашното положение с медицинския надзор над стрелците се свежда едва до контролиране на здравословното им състояние. Все във връзка с необходимостта от максимална психическа устойчивост на стрелците обаче е и проблемът за възпитателната работа сред тях – един процес, който в случая е не по-маловажен от техническата подготовка например. Но ето че тук „спецификата" се пренебрегва и в резултат изобилствуват примерите за нарушения на дисциплината и режима, на незадоволително спортно трудолюбие. За да се стигне и до остро проявление на егоизъм и недругарски отношения /между женския отбор на ЦСКА „Септ. знаме" например, който се покрива с националния отбор/, и то в най-отговорни състезания, до случая с Любомир Ялъмов, който във Феникс отказа да носи националния флаг /ако се срамува, че е българин, как ще очакваме от него да се пребори за честта на нацията, която представя!?/, дори до срамни за всеки колектив /и за всеки индивид, разбира се/ инциденти, които меко се наричат „присвояване на чужди вещи", но чието истинско име е кражба...

...Проблемите на националните отбори естествено далече не изчерпват проблемите пред този спорт, които извирам и от недостатъчно широката масова основа, и от свързаната с нея невъзможност за качествен подбор, и от състоянието на материалната база... Проблеми, чието разрешаване е свързано с продължителна, системна и упорита работа на всички деятели /и приятели/ на стрелбата. А засега олимпиадата чука на вратата и прави съвсем актуален въпроса: „Ще улучат ли нашите стрелци мюнхенските „мухи"? Така, както много пъти досега. И до

ДЕВЕТ МЕСЕЦА ДО ИГРИТЕ ОТ XX ОЛИМПИАДА

Олимпийската кула в Мюнхен – най-високата в ГФР /290 м/, от където ще се препредават в целия свят по радиото и телевизията олимпийските състезания.

„Усилията за усъвършенстване дейността на БСФС трябва да намерят най-пълен и конкретен израз. . . в образователната подготовка на българските спортисти, за да бъдат те в състояние да щурмуват европейските и световните рекорди, достойно да представят нашата страна на олимпиадата в Мюнхен през 1972 г. “

Из решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2. IX. 1969 г.

НАД 200 СПОРТИСТИ В ПОДГОТОВКА

Главния методист в Бюрото за олимпийска подготовка (БОП) *доцент ЦВЕТАН ЖЕЛЯЗКОВ* заварихме, когато подготвяше инструкцията за окончателното утвърждаване плановете на проектоолимпийските състави за 1972 год.

– Остават решителните девет месеца за подготовка. Сигурно сте вече в пълна пара за достойно представяне в Мюнхен?

– Стремим се да бъдем в крак със съвременните изисквания на подготовка. Привлекли сме всички най-добри специалисти, над 50 треньори, заангажирали сме федерациите – всички, от които зависи обезпечаването на възможно най-добри условия за работа с проектоолимпийците.

– Какъв е техният брой сега?

– Над 200 спортисти продължават да се готвят в проектоолимпийските отбори. Същевременно вратите са отворени и за онези спортисти, които се изявят извън определените състави.

– Уточнено ли е всичко, което ще се извърши в следващите девет месеца?

– Треньорските съвети на всички федерации обсъдиха вече дейността си досега и приеха планове, които бяха разгледани от бюрата на федерациите и на специални пленуми. Сега БОП ги доуточнява и на специално свое пленарно заседание ще ги утвърди. Изработени са планове за всички отбори и за всеки спортист поотделно.

– Решаващо остава умението на треньорите?

– Безспорно! Умение означава трудолюбие, дисциплина и творческо дръзновение. Най-големите „майни “ за постигане нанеобходимите високи резултати се „крият “ в... труда!

– Не са ли много спортовете, по които ние се готвим за олимпиадата?

– 17 спорта от всичко 21 в олимпийската програма не са малко. Но нашият съюз е предоставил възможност на всички да изявят възможностите си и ако заслужат, ще заминат за Мюнхен. Туристи не възнамеряваме да изпращаме за състезания от такъв ранг. Това знаят добре федерациите, треньорите и спортистите. От самите тях зависи най-много дали ще получат олимпийска виза...

Хостесата № 1 Уши Баденберг, избрана между стотици кандидатки за изпълнителката на главната роля като хостеса, в бъдещия олимпийски филм.

ЗА ТЯХ ОЛИМПИАДАТА ЗАПОЧВА ПРЕЗ ПРОЛЕТТА...

БАСКЕТБОЛИСТИТЕ

отново ще минат през ситото на квалификациите. Достигането до олимпийския турнир е не по-малко трудно, отколкото участието в него. Както в досегашните турнири на олимпийските игри ще участвуват само 16 отбора. Засега само пет от тях са известни: първите четири от Мексико – САЩ, Югославия, СССР и Бразилия, и страната домакин. Останалите единадесет ще бъдат излъчени на квалификационни турнири – по два отбора от Европа, Америка, Азия и Африка и един от Океания /Австралия, Нова Зеландия, о-в Фиджи и т.н./. В навечерието на игрите в Мюнхен ще бъде организиран допълнителен турнир за последните два отбора, които ще попълнят окончателно шестнадесеторката. Интересът е огромен. На квалификационния турнир в Европа, насрочен от 2 до 14 май в Амстердам, са записани 19 страни, а на този в Мюнхен от 9 до 19 август – 27 държави, включително и тези, които са записани в европейския турнир.

България е записана и в двата квалификационни турнира. Стремежът е още на първия да се извоюва право за участие в олимпиадата. Но в него трябва да се преодолее съпротивата на такива реномирани страни като Италия, Полша, Чехословакия, Испания, Франция, Унгария, които, също като нас, ще искат да избягнат втория квалификационен турнир. На него наистина ще отсъствуват класиралите се два европейски отбора, но ще участвуват допълнителни силни състави от Южна и Средна Америка, които са отпаднали от американския квалификационен турнир. . . И така олимпиадата на нашите баскетболисти започва в Амстердам. Подготовката на отбора е поверена на майстора на спорта Нейчо Нейчев, който е привлякъл в разширения проектоолимпийски отбор следните играчи: от „Академик “ /СФ/ – Ам. Големеев, Р. Пейчев, П. Пандов, П. Маринов, Г. Бързаков, Б. Шарков и Темелаки Димитров; от „Левски – Спартак “ – Хр. Дойчинов и Сл. Бояджиев; от ЦСКА „Септ. знаме “ – Д. Петров, Н. Янкулов, Ив. Киров и Ив. Воденичарски; от „Академик “ /Пд/ – Д. Гълъбов и Н. Татаров; от ВИФ – Кр. Тошев и от „Балкан “ – Г. Христов, В. Петков, М. Романски и Д. Чанев, както и Здр. Андреев.

Досега нашата страна е била представена в четири олимпийски турнира /Хелзинки, Мелбърн, Рим и Мексико/, като най-голям успех бе постигнат на игрите в Мелбърн – пето място!

ВАТЕРПОЛИСТИТЕ

още не са участвували на олимпийски игри. Съвсем малко не им достигна, за да заминат за Мексико. . . Но да не се връщаме към миналото. Водната топка у нас няма богати традиции, а е вече с възможности за достойна изява. Евентуално класиране за олимпийския турнир ще бъде не само чест, но и школа за по-бърз напредък за в бъдеще. Нашите ватерполисти ще участвуват на квалификационен турнир от 13 до 19 май в Мюнхен. В него фактически пет по-силни отбора ще се борят за три места в олимпийския турнир. Единият от тях е румънският – безспорен фаворит, който участвува на квалификация поради това, че не се включи в мексиканския олимпийски турнир. Останалите четири – Испания, Швеция, Чехословакия и България – са сравнително равностойни. Два от тях ще трябва да отпаднат.

На олимпийския турнир ще участвуват общо 16 отбора: първите шест от Мексико – Югославия, СССР, Унгария, Италия, САЩ и Холандия /седма, но зае мястото на шестата, ГДР, която се отказа от участие по водна топка/, страната домакин – ГФР, други три отбора от Европа и шест от останалите континенти.

Нашият отбор започна вече подготовка под ръководството на майстора на спорта инж. Людмил Сотиров. В проектоолимпийския разширен състав са включени: от „Академик “ – В. Томов, Пл. Бранков, Ив. Ковачев, Б. Наумов, Т. Филипов, Ив. Венков, Хр. Аврамов, Ам. Бъчваров; от ЦСКА „Септ. знаме “ – Л. Рунтов, Мл. Христов, А. Константинов, Ал. Шпицер, Б. Костадинов, М. Шопов, Н. Попов, Т. Томов, К. Божков и от „Славия “ – Г. Цветанов и Кр. Йорданов.

ХАНДБАЛИСТИТЕ

ще дебютират в предолимпийски състезания. Впрочем това е валидно за всички страни, тъй като хандбалът в съвременния вид за първи път фигурира в олимпийската програма. В Мюнхен ще участвуват само 16 мъжки отбора. Направо до игрите се допускат първите осем от световното първенство през 1970 г.: Румъния, ГДР, Югославия, ГФР, Дания, Швеция, Чехословакия и Унгария. Останалите осем ще бъдат излъчени на квалификационни турнири: в Европа пет и по един от Азия, Африка и Америка, вероятно Япония, Тунис и Канада.

Европейският турнир е насрочен от 15 март в Мадрид. Ще участвуват 16 страни, разделени в четири групи: „А “ – Исландия, Норвегия, Финландия и Белгия; „Б “ – Франция, България, Холандия и Австрия; „В “ – Швейцария, Испания, Люксембург и Англия и „Д “ – СССР, Полша, Португалия и Италия. Първите два отбора от всяка група ще образуват две полуфинални четворки. Първите два отбора в тези групи ще се борят от първо до четвърто място за престиж, а третите в групите – за ценното пето място. Предполага се, че България ще се класира за полуфиналите заедно с Франция, но задачата е да заеме място в челната петорка. . .

Старши треньорът М. Николаев е привлякъл в проектоолимпийския отбор по реда на номерата: Ал. Ангелов, Сп. Бонев, Ст. Липошлиев, Г. Ангелов, Сл. Георгиев, Ев. Йорданов, Ат. Стоянов, Анг. Ганчев, Кр. Петков, В. Стефанов, В. Пенчев, Хр. Ковачев, Вал. Лазаров, Съби Дойчинов, Б. Атанасов, Вл. Абаджиев, Здр. Лалчев, Ст. Милев, Ив. Макшутов, Й. Аспарухов, П. Боденски и Ив. Христов.

И така пролетта ще бъде „гореща “ за нашите баскетболисти, ватерполисти, хандбалисти и футболисти, които посветихме две страници в настоящия брой. За всички тях участието в Мюнхен минава през квалификационните турнири. . .

Баскетболната зала в Мюнхен, която побира 6360 зрители.

В ИНТЕРЕС НА МИЛИОНИТЕ ЗРИТЕЛИ

МЮНХЕН, ноември /специално за „СТАРТ “/.

Девет месеца ни делят от най-голямото спортно събитие, което човечеството познава досега. Подчертавам „най-голямото “, защото никога олимпийската програма не е била толкова богата и никога толкова голям брой спортисти не са се събирали едновременно на едно място. Само бъдещите игри съгласно неумолимите закони на развитието ще надминат Мюнхенската олимпиада. Но струва ми се, че това няма да стане през 1976 г. в Монреал, а по всяка вероятност чак през 1980 г. в Москва. . .

Напълно уточнената програма, която вече е изпратена във всичките 126 страни, записали се предварително за участие /техният брой може да бъде увеличен/, е съобразена преди всичко с интереса на милионите зрители. Не е тайна, че в дните на игрите от XX олимпиада не само ще бъдат изпълнени трибуните на олимпийските терени, но телевизионните апарати ще бъдат непрекъснато в действие. И може би точно за телевизионните зрители програмата е изработена така, че да не се пропусне най-важното и най-интересното.

Известно е, че олимпийската програма включва състезания по 21 спорта или по-точно по 22, тъй като водната топка фигурира като дисциплина по плуване. Програмата в сравнение с тази от Мексико е обогатена с три спорта: джудо, хандбал /само мъже/ и стрелба с лък / мъже и жени/. Освен това в някои спортове е увеличен броят на дисциплините – лека атлетика, вдигане тежести, борба, кану-каяк, стрелба. . . Като се има предвид и по-големият брой участници, повечето състезания ще имат по-голяма продължителност от тази в Мексико. Затова измененията са чувствителни.

Преди всичко времетраенето на игрите е удължено с един ден – от 15 на 16. Най-продължителни ще бъдат състезанията по бокс и хокей на трева. Те ще се проведат в продължение на 13 дни. Следват волейбол – 12, баскетболът и фехтовката – по 11, футболът и борбата – по 10 и т. н.

Програмата е изработена така, че интересът към игрите да се повишава всеки ден. Затова състезанията по лека атлетика ще се състоят през втората половина на олимпиадата. Разбира се, през първата седмица също има много интересни състезания. Осем дни непрекъснато ще продължат едновременно плувните дисциплини, скоковете във вода, срещите по водна топка. През следващите дни, само че в други часове, ще се състоят състезанията по гимнастика и по академично гребане. Гребането е преди обед, плуването след обед, а гимнастиката – волните съчетания и шампионатът – вечерта. Подобен график е направен и по време на атлетическите състезания, които ще продължат девет дни и ще съвпаднат с финалите на игрите. Дори за първи път е определен един почивен ден – 5 септември, когато няма да има атлетически състезания. Ударението този ден ще падне върху срещите по футбол, баскетбол, волейбол, хандбал и излъчването на най-силния шангист в категория над 100 кг.

Борбата е разделена на два етапа по пет дни. През първата седмица, от 27 до 31 август, ще се състоят схватките по свободна борба, а през последната седмица от 5 до 9 септември – по класическа борба. Първите три дни борите ще имат само по една схватка. Това ще даде възможност най-добрите, които ще останат след третия кръг, да продължат с пълни сили във финалните турове.

Най-напрегнати дни на игрите ще бъдат 29 и 31 август, когато са насрочени състезания по 17 вида спорт. Най-много медали ще бъдат връчени на 9 септември. На този ден приключват състезанията по лека атлетика с всичките щафетни бягания, по бокс – в единадесет категории, класическа борба – в десет, по стрелба с лък и по баскетбол, футбол, хандбал и хокей на трева.

И така всичко е уточнено от 26 август до 10 септември – дни, часове и минути. Най-интересните финали ще се състоят в часове, когато програмата по останалите спортове е най-облекчена, за да могат зрителите да бъдат преки свидетели на победните усилия на повечето олимпийски шампиони. . .

Ернест АРНОЛД

Страницата бе подготвена на от Ешуа АЛМАЛЕХ

ВРАТАРЯТ

Във футбола ценят головете! И въпреки това – нареди с най-изявените реализатори! – всички уважават и обичат обаятелната личност на вратаря.

Иначе не може да бъде. . . Вратарят е единствен на терена: и защото само той има право да играе с ръце; и защото само той „и един на полето е воин“; и защото пак само той няма право да греши – пропуските му обикновено значат гол. . .

Може ли някой друг да достави такава наслада на зрителя, както вратарят? Един чудесен удар след блестяща комбинация, който изпраща топката неспасяемо към най-уязвимия ъгъл на вратата, буди възхищения; спасяването на този удар чупи границите на всякакво въодушевление.

И затова не всеки може да бъде вратар. . .

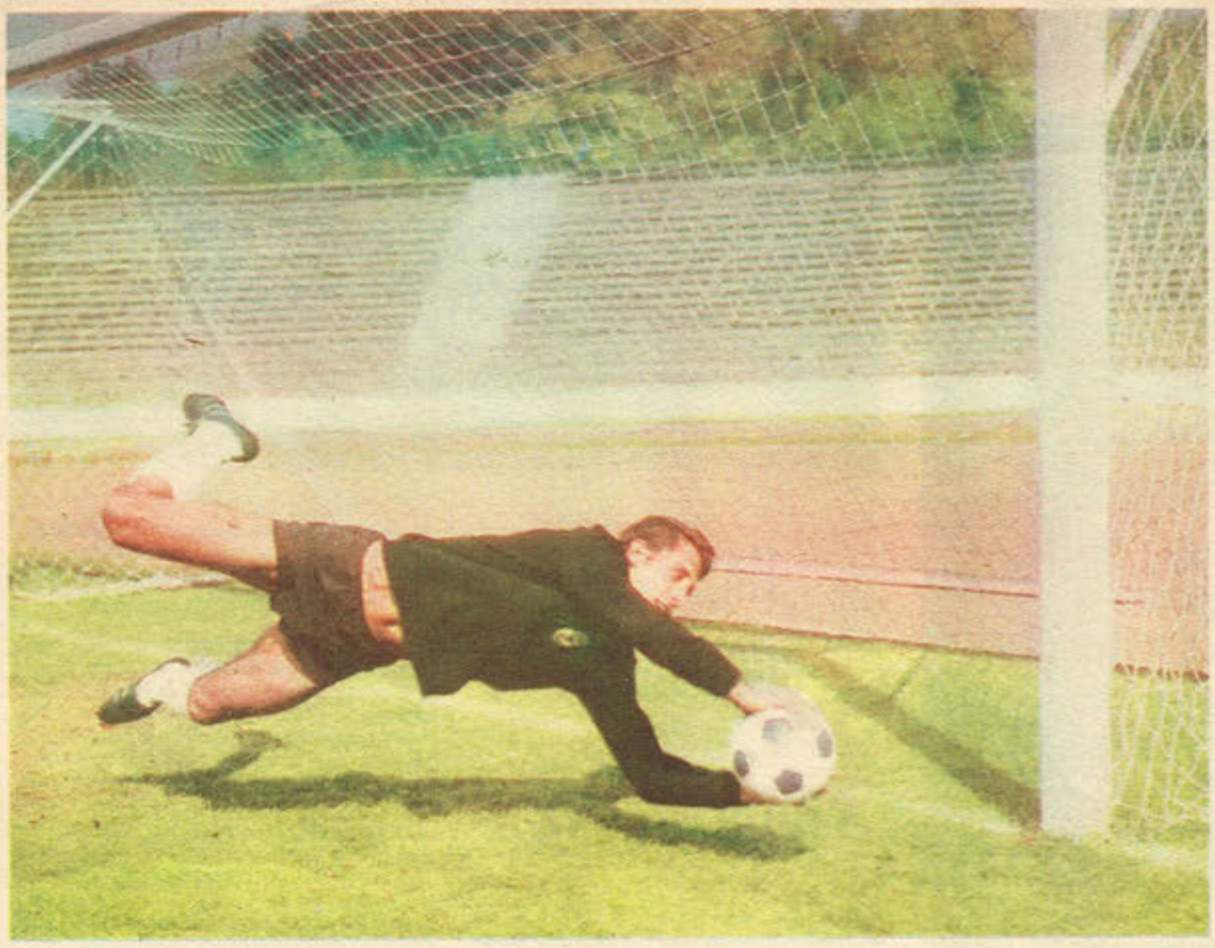
Вратарят – това е преди всичко характер. Човек, който не може да бъде изваден от равновесие, човек хладнокръвен, сериозен, упорит, всеотдаен. Иначе как ще превъзмогне трудния момент, в който трябва /на всеки се случва. . ./ да вади топката от мрежата; или да спечели онзи преди всичко психологически двубой с останалия срещу него нападател.

Вратарят – това е горещо сърце. Играч, който забравя себе си, който е готов да се раздаде докрай – на вратата, в полето пред себе си, в краката на нападателите.

Вратарят – това е бистър ум. Малко е да играеш сам между трите греди. Нужно е да предвиждаш, да ръководиш хората пред себе си.

Вратарят – това е в края на краищата безкрайно пъргав и здрав, бърз /в реакцията и действията си/ и силен, един изключителен физически играч, какъвто не се ражда всеки ден.

Затова го обичат и уважават. И свои, и съперници. . .

Зад него е

В първите години след 9 септември 1944 г. особено популярен у нас бе вратарят Симеон Костов. Той пазеше вратата на „Локомотив“ (СФ), а по-късно – на „Динамо“, а от 1944 до 1950 г. игра 15 пъти в националния отбор. И съвсем естествено е, че и сега той гледа вратарите „под микроскоп“.

– Как преценявате играта на нашите най-добри вратари?

– У нашите най-добри вратари преобладават добрите качества. Отрицателните са малко; но нали вратарят няма право да греши?. . . Да вземем Симеонов. Той играе отлично под гредата. Там той избира отлично позиция и застава точно там, където ще долети топката. Освен това той има отличен рефлекс и добър отскок от място и може с плонж да прегради пътя на топката. В тези страни от играта възможностите на Симеонов са от най-високо съвременно равнище. Днес обаче е немислимо един вратар да „стои“ само на гол-линията. А Симеонов трябва да поработи още много, за да се научи да играе в цялото наказателно поле. Той е длъжен също така да ръководи защитата, да подобри рязко вкарването на топката в игра. Филипов също притежава прекрасни качества на вратар. Той има отлична реакция, избира добре позиция, има техника на ловене на топката. Филипов освен това се опитва да играе и в наказателното поле. Но там той не преценява точно кога трябва да хване топката и кога да я боксира. Той направо има предпочитание към отбиването на топката, но прави това лошо и често я поднася на нападателите за удар от удобно положение.

НУЖНИ СА СПЕЦИАЛНИ ГРИЖИ

Специално внимание заслужават и Йорданов, и Б. Михайлов, които имат качества, но с които трябва също още много да се работи.

–Напоследък заиграха много нови вратари, почти всички съвсем млади. Бихте ли казали нещо за тях?

– И Тасев (Бот. Вр.), и Горанов (Лок. Сф.), и Стайков (Сп. Вн.) са талантливи, с много качества. Не искам да говоря за техни слабости. Още е рано – те просто не са научили някои от тайните на вратарското изкуство. Зависи само как ще работят в бъдеще за усъвършенстването си.

– Бихте ли препоръчали нещо особено в тази насока?

– На вратарите трябва да се обръща специално внимание. С тях сега се работи недостатъчно. Организирането на курсове за вратарите в края на всяко първенство (така правят в СССР), използуването на бивши вратари за подготовка на младите и т. н. само ще допринесе за повишаване на майсторството.

НЕЗАБРАВИМИТЕ

Има футболисти, чиято игра никога не се забравя. Мнозина от тях са вратари...

Може ли да не съжалява онзи, който никога не е видял знаменития Лев Яшин, най-добрия вратар за всички времена, неповторимия майстор в черно, пълния господар на наказателното поле, многократния победител срещу най-изтъкнатите изпълнители на дузпи?

Ще забравим ли някога рано напусналия ни Жоро Найденов, всеобщия любимец, един вратар, който караше противниците му да се страхуват и който можеше да поведе отбора си към победа и в най-трудните срещи. Един от малцината българи, които влезе в листите на най-добрите футболисти в историята на тази игра!

Ето как изглеждат резултатите на най-добрите вратари на национални отбори до завършването на спортния път на Георги Найденов (имаме предвид само онези, които са играли повече от 40 мача):

1. ЯШИН (СССР), играл от 1954 до 1967 г. 78 мача, пропуснал 71 гола, или средно по 0,92 на мач;

2.	ЗАМОРА (Испания)	–	1920–1936,	47	мача,	44	гола, 0,93;
3.	ГРОШИЧ (Унгария)	–	1947–1962,	84	мача,	89	гола, 1,05;
4.	ЖИЛМАР (Бразилия)	–	1953–1966,	88	мача,	96	гола, 1,09;
5.	ШОШКИЧ (Югославия)	–	1959–1966,	46	мача,	56	гола, 1,21;
6.	ТУРГАЙ (Турция)	–	1950–1966,	50	мача,	61	гола, 1,22;
7.	КОМБИ (Италия)	–	1924–1934,	47	мача,	64	гола, 1,35;
8.	НАЙДЕНОВ (България)	–	1955–1966,	50	мача,	73	гола, 1,40.

Тези данни на съветския статистик К. Есенин едва ли се нуждаят от коментар.

Една от последните снимки на Лев Яшин на фут терен. . . Направена е на срещата „Динамо “ – Све отбор специално за „Старт “.

Вратата изглеждаше наистина малка, когато пр заставаше незабравимият Георги Найденов.

ьце! „Правоверните “ считали, че това е не-
рниците им твърдели, че е необходимо. И би-
мосани.
стна – 26 октомври 1863г., рожденият ден

играят два отбора от по 11 души. Целта би-
 каквато е днес – топката да влезе във вра-
е било така трудно, както в съвременния
ната съвсем не е в това, че вратата не при-
ата /горната греда заместила връвта, коя-
дотогава, едва през 1892 г., мрежата била
ви път през 1892 г./. Просто вратарят, ако
ке да бъде наречен играчът, поставен пред
да я брани само с крака.
най-ортодоксалните в дружината на право-
ли, че нещо липсва на този последен играч.
итали всичките играчи на съперника /тога-
ианти били непознати. . ./ и „последни-
ещо подобно на съвременните „метачи “, но
мата гол-линия, бил твърде безпомощен.
„привличала “ топката.
н от играчите – трудно е да се каже на кой:
единадесетия. . . – разрешили да играе с ръ-
ните англичани не са записали името на чо-
равил това предложение. Знае се само годи-
ю преди 100 години. . .
ато че някои все съжаляват за това реше-
ененията на правилата в повече случаи
ържат ръцете на вратаря “. . .
правата на вратаря били разширени през
разрешили да играе с ръце в цялото наказа-
гава – само във вратарското /, и неотдав-
ранено да бъде нападан в „неговото “ поле.
ю стеснили правата му при изпълнението
лото те въобще не били ограничени, после
ено да се доближи на по-малко от 5,5 м от
дузпа топка; през 1929 г. решили, че при
ние трябва да застане на гол-линията, а по-
аво да се движи до нанасянето на удара. Да
последно време бяха намалени и възможнос-
и топката в ръце. . .
или, че вратарите са станали прекалено до-
толкова. . . малки врати. И искат увеличе-
ова не на шега. . .

СТЕФАН СТОЙКОВ

/„ЖСК-Спартак “/, вратар, с чиято силна игра спокойно може да бъде свързано и силното начало на варненци в групата на майсторите. Роден в София през 1949 г., юноша на столичния „Спартак “, минал през огъня в зонова група с „Чавдар “ /Етрополе/ и „Б “ РФГ, Стайков успя – само с десетина мача срещу най-силните! – да постави своята кандидатура като най-силен сред младите. И вече игра в младежкия състав.

мрежата...

РУМЕН ГОРАНОВ

/„Локомотив “ – София/, един вратар, роден през 1950 г., израснал в „Спартак “ /Пл./, минал през „Левски – Спартак “ /без може би да бъде достатъчно оценен. . ./ и сега титуляр на столичните железничари. С малък опит в „А “ РФГ /10 мача, в които е допуснал 7 гола/, но с международен опит – и от юношеския национален отбор /7 мача/, който спечели купата на УЕФА през 1969 г., и от представителния младежки състав.

●●●

България е имала чудесни вратари!. . .

Сам Яшин не крие, че се е учил на своето неповторимо майсторство да играе далеч от рамката на вратата от българина Соколов; Г. Найденов показа неведнъж образци на непробиваем вратар и е сред най-добрите в света за всички времена; много от победите на националния ни отбор в последните години са пряко свързани с играта на Сим. Симеонов.

Но в последните две години вратарският пост у нас е /почти!/ вакантен. Може определено да се твърди, че съдбата на нашата страна щеше да бъде друга с един голям вратар в Будапеща и Нант. . .

Причините?

У нас няма истинска вратарска школа, каквато има в СССР и Югославия например. Добрите вратари у нас се откриват трудно и като правило – късно /колцина от играли те в юношеския национален отбор направиха по-късно голяма „кариера “?/. Мнозина, чиято голяма звезда изведнъж изгря на хоризонта на българския футбол, съвсем не тръгнаха към върховете. Йотов и Тасев, Каменски и Бончев, Марков и Кръстев не оправдаха големите надежди.

И това не е случайно. С вратарите у нас се работи някак между другото. По-често не се отчита, че това е един съвсем специфичен пост, който иска и специална подготовка на треньорите, и особена система на тренировка.

Точно затова е нужно да се вземат решителни мерки. Един специалист в Българската федерация по футбол, който да се грижи само за израстването на вратарите, системното им събиране на курсове за подготовка, постоянно внимание към изгряващите таланти, изработването на наша, българска концепция за играта на вратарите – това са все насоки, които рязко могат да подобрят класата им.

Нашата страна е имала чудесни вратари. . .

Трябва да ги има и в бъдеще!

РЕКОРДИТЕ

Футболните статистици днес вече догонват лекоатлетическите. . . И макар че и ФИФА, и УЕФА все още не утвърждават рекорди (дали и това няма да стане един ден, футболният живот дава толкова основания за това?. . .), най-добрите постижения на вратарите се знаят от всички.

Ще започнем с най-добрите

СВЕТОВНИ

постижения:

● Шотландецът Кларк, вратар на „Абърдийн “, е играл 1093 минути, без да допусне топката в своята врата.

● Лев Яшин в първенството на СССР през 1963 г. е пропуснал за 27 мача общо 6 гола, т.е. 0.22 гола средно на мач.

● Мексиканецът Карбахал е единственият вратар в света, играл на пет шампионата за купата „Жул Риме “.

● Два рекорда принадлежат на бразилеца Жилмар. Той е единственият вратар, който е бил два пъти световен шампион; пак той е играл най-много срещи в националния отбор – 88; след него са унгарецът Грошич – 84, и Яшин – 78.

А наред с това вече можем спокойно да говорим и за

БЪЛГАРСКИ

рекорди:

● Най-малко голове средно на мач на българския национален отбор е допускал Симеон Симеонов – 1,39 /39 гола в 31 мача/, следван от Й. Йосифов – 1,31 /17 гола в 13 мача/, Ап. Соколов – 1,40 /21 в 15/. Взети са предвид само онези вратари, които са играли повече от 10 срещи.

● Най-малко голове за едно първенство е пропуснал Ап. Соколов – през 1951 г. в „Спартак “ /Сф/ – само 7 гола в 22 мача, или средно по 0,32 на мач.

● В първенството 1970 – 1971 г. Ст. Йорданов е играл 630 поредни минути, без да получи гол.

● Петър Петров /„Перник “/ в шампионата 1966 – 67 г. е играл 7 мача, без да види топката в мрежата зад гърба си.

● Най-много срещи в „А “ РФГ е играл вратарят на „Тракия “ Михаил Карушков – 244.

● Най-много срещи с фланелката на „А“ националния отбор е играл Г. Найденов /ЦСКА/, следван от С. Симеонов /Сл./ – 31.

● В продължение на две първенства – 1951 и 1952 г. – вратарят на софийския „Спартак “ Ап. Соколов е играл във всички шампионатни срещи!

ЗНАЕТЕ ЛИ?

● Вратарят е бил задължен да носи форма, която се различава от екипа на останалите футболисти, едва през 1909 г.

● Вратата на българския национален отбор досега е била защищавана общо от 32 футболисти; само 7 от тях са играли повече от 10 срещи.

● Ако се има предвид кой от вратарите е допускал най-малко голове средно на мач във всяко първенство на „А “ РФГ, най-добри играчи с №1 у нас е имал „Левски – Спартак “ (в миналото – „Динамо “, „Левски “ и „Спартак “). В историята на групата неговите вратари са били „най-сухи “ общо 13 пъти: Дервентски – 4 (при това в четири последователни първенства!), Б. Михайлов – 3, Соколов и Андреев – по 2, Сим. Костов и Каменски – по 1. Най-добри вратари в отделни първенства са били още Герински (ЦДНА) – 1, Найденов (ЦДНА) – 3 пъти (веднъж заедно с Дервентски), Кекеманов (Бот. Пд), Хр. Найденов („Берое “), Карушков (Тр.), Жежов и Симеонов (Сл.), П. Петров („Перник “) и Нинов (Ч. м.) – по веднъж.

● Сред вратарите, играли повече от 100 мача в „А “ РФГ, най-добри постижения имат: Ст. Йорданов (ЦСКА) – 102 гола в 136 мача, средно по 0,75; Б. Михайлов (ЛС) – 145 гола в 176 мача, средно по 0,82; Г. Найденов (ЦДНА) – 191 гола в 230 мача, средно по 0,83; Ив. Деянов (Лок.) – 117 гола в 122 мача, средно 0,96, Й. Филипов (ЦСКА) – 114 гола в 116 мача, средно по 0,98.

Един от рекордьорите на групата на майсторите: Стоян Йорданов /ЦСКА/

Материалите са подготвени от Митьо ЕКСЕРОВ със съдействието на футболния статистик Димитър ПИЩИЙСКИ.

Снимки: Димитър МИХАЙЛОВ, Йордан СКРИНСКИ, Юри СОМОВ /СССР/.

Четири стрели към една цел!

Изстрел на стартовия пистолет – и плувците литват над водата като стрели, изхвърлени от гигантски лък. В басейна започва една от най-интересните дисциплини по време на мача СССР – САЩ – Великобритания: щафетата 4Х100 метра

Искам да разкажа за всеки пост на тая щафета, за всеки от спортистите на съветския отбор, които стартираха в минския басейн тая есен. Тъкмо в щафетното плуване се проявява най-ярко спортният характер, възможностите на спортиста: не случайно и доста често в отделните постове състезателите показват по-високи резултати, отколкото в индивидуалните стартове.

Първи пост: ВИКТОР МАЗАНОВ

– На кой пост предпочиташ да стартираш?

– На последния. Първият пост е най-труден.

По думите на треньора на съветския сборен отбор Валерий Буре, който работи с кроулистите, Виктор Мазанов е необикновено талантлив. Плуваше гръб и имаше отлични резултати. Ориентира се към свободния стил и отново стана най-силен в страната. Играеше водна топка в отбора на своя институт по енергетика, играеше в първенството на Москва, но така, че получи предложение от треньорите на сборния отбор на страната да остави плуването и изцяло да се посвети на тая игра. Отказа. А после изведнъж започна да тъпче на място и в плуването. „Нещо се объркa" – казва самият Мазанов по моя въпрос. Така е понякога с талантливите хора: постигат успехи без особено големи усилия и започва да им се струва, че усилията могат да бъдат още по-малки, че е време вече да щадят себе си, а победите ще идват сами. И когато разберат, че не е така, необходимо е голямо мъжество: трябва да започнат всичко от начало, да работят повече от онния, които вече са успели да ги изпреварят.

Мазанов можа да се пребори със себе си. Един месец преди мача в Минск той постигна личен рекорд на 100 метра – 53,5 секунди. И отново е в добра спортна форма. Наистина вярата в собствените му сили не се връща съвсем бързо: в Минск на своя пост в щафетата той бе изпреварен от американеца Хайденрайх, не можа да покаже най-добрия си резултат. Но вярата ще се върне у Мазанов. Той вече е бил европейски шампион и призьор на олимпийските игри. Сега сигурно мечтае за нещо повече.

Втори пост: ВИКТОР АБОИМОВ

– Кое е най-важното нещо в тренировките?

– Работата. А що се отнася до удоволствието и удовлетворението, те идват с победите.

Абоимов прилича на Мазанов само по малкото си име. Мазанов е винаги в центъра на вниманието. Абоимов е стеснителен: трудно е да го забележиш сред групата плувци. Започнал е да плува късно – на 14-годишна възраст. Късно влезе и в сборния отбор – беше на 20 години. Най-добрите му постижения: четвърто място в V спартакиада на народите на СССР на 100 и 200 метра свободен стил. Сега е 22-годишен.

– Абоимов е нужен в щафетите – казва Валерий Буре. – В тях той плува така, както никога в индивидуалните дисциплини. Тъкмо той „оправи работата" по време на състезанията за купата на Европа през тая година, когато на първия пост Игор Гривенников показа много слаб резултат – 54,3. Щафетата на СССР финишира първа. Тук, в Минск, Абоимов се бореше в своя пост със силния американски спринтьор Трембли и не му позволи да увеличи кой знае колко аванса.

Абоимов се състезава само на 100 и 200 метра – най-скоростните дисциплини. Четвъртокурсник е в Педагогическия институт на град Караганда, Казахстан. Иска да стане треньор. Засега не мечтае за първи места: „Нека съм поне в тройката! " Но така е само засега...

Трети пост: ИГОР ГРИВЕННИКОВ

– Изпитваш ли удоволствие от тренировките?

– Разбира се. Плувам само докато плуването ми доставя удоволствие.

Той има щастлива спортна съдба. На 11 години започна да се занимава в московския басейн „Динамо". На 15 години стана юношески шампион на Европа. На 18 години – шампион на СССР за възрастни и майстор на спорта от международна класа. Сега е 19-годишен. Но неотдавна един от най-авторитетните треньори ми каза: „Ако изведнъж сега Гривенников остане без треньор и ми предложат да го взема при себе си, ще откажа!"

Мисля, че ще разберете причината за тия думи, ако съпоставите начина, по който Игор отговаря на въпроса ми за удоволствието, и факта, че треньорът, с когото приказвах, е известен като привърженик на многокилометровите тренировки.

Игор Гривенников и неговата треньорка Нина Нестерова са романтици в плуването. Игор наистина тренира само докато това му доставя удоволствие. Не поради каприз или мързел. Просто не може иначе. Тоя висок момък с очила, който на пръв поглед изглежда толкова благоразумен и сериозен, в действителност непрекъснато се увлича от нещо. Като дете се увлече от плуването и биологията. Първото му увлечение го доведе в басейна, а второто – в биолого-почвения факултет на Московския университет. Искам да му пожелая успех в тия увлечения. И особено в плуването. Защото в много спортове работата отдавна вече е пропъдила удоволствието. В плуването също е така. И тук Игор е едно изключение.

На своя пост Гривенников победи американеца Хол и навакса почти цяла секунда.

Четвърти пост: ВЛАДИМИР БУРЕ

– Кой пост в щафетата е най-труден?

– Последният. Отговаряш за всичко.

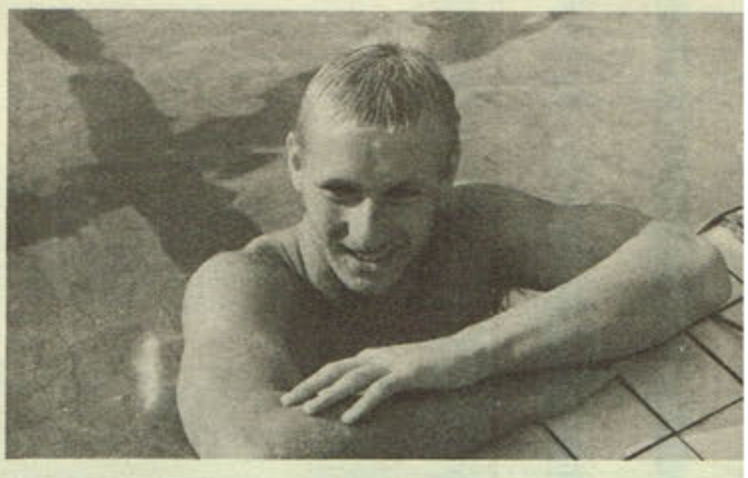
Той е много силен. В тренировките си за една година плува толкова, колкото е разстоянието от Москва до Мюнхен.

Почти винаги 20–30 минути преди старта преплува 50 метра с максимална скорост, след като дълго е кръстосвал тренировъчния басейн. Десетина минути преди старта се появява при стартовите блокчета и започва да се разгрява – крачи напред-назад, напряга му скули, форсира дишането. Изглежда, че е много изнервен. Оказва се обаче, че е точно обратното. Обикновено експанзивен, пред самия старт Буре е прекалено спокоен и има нужда от подобна нервна настройка.

Той плува на последния пост, където обикновено са най-силните. И напълно заслужава тая чест.

Владимир е рекордьор на СССР на 100 метра свободен стил. Постижението му е от международна класа – 52,9 секунди. Малко плувци в света са по-бързи от него. Често стартира и в други дисциплини: 200, 400, 1500 метра свободен стил, неведнъж и в тях е показвал отлични резултати.

Когато пред самия финал Буре започва знаменития си спринт, зрителите по трибуните стават прави. Така беше и тоя път. Буре финишира много бурно, разстоянието между него и американския плувец започна да се топи. Но въпреки това Буре не успя да настигне съперника си. Отборът на СССР, притежател на европейския рекорд, остана на една секунда и три десети след световните рекордьори.

ЧЕТИРИМАТА

Както виждате, те не си приличат. И все пак в тях има много общи неща. Всички са студенти. Всички са навлезли в периода на спортна зрелост и олимпиадата в Мюнхен ще бъде най-важното им изпитание. Всички посвещават много време и сили на науката. Сигурен съм, че Виктор Мазанов ще каже своята дума в електронната техника, Игор Гривенников ще постигне успехи в биохимията, Виктор Абоимов ще стане добър треньор, а Владимир Буре – способен инженер. Но това е въпрос на бъдещето. А сега като стрели, изхвърлени от гигантски лък, четиримата стремително летят към една обща цел.

Специално за „СТАРТ" от АПН *Александър ЮРИКОВ*

МЪЖЕТЕ НАПРЕДВАТ ПО-БЪРЗО

Една сравнителна таблица за най-добрите постижения на европейските плувци през 1970 и 1971 г. дава любопитни сведения за напредъка и съотношението на силите. Мъжете напредват по-бързо (8 резултата превишават миналогодишните), а жените са подобрили 5. По държави най-добрите времена в отделните дисциплини за 1971 г. се разпределят така: ГДР – 10, СССР – 6, ГФР – 5, Унгария – 3, Швеция – 2, Франция и Холандия – по 1.

		Мъже		Жени	
		1970	1971	1970	1971
100	св.	52,8	52,7	59,3	1.00,1
200	св.	1.55,2	1.56,2	2.08,2	2.09,8
400	св.	4.02,6	4.04,8	4.32,9	4.31,3
1500	св.	16.19,9	16.29,4	–	–
100	бр.	1.06,8	1.06,2	1.15,5	1.14,7
200	бр.	2.26,0	2.25,7	2.40,7	2.40,7
100	бът.	57,5	55,7	1.05,0	1.04,5
200	бът.	2.06,9	2.03,3	2.20,2	2.20,3
100	гр.	56,9	56,7	1.07,8	1.06,5
200	гр.	2.06,1	2.05,6	2.25,5	2.24,4
200	съч.	2.09,3	2.10,2	2.27,6	2.28,7
400	съч.	4.36,2	4.38,8	5.07,9	5.14,2
4Х100	св.	3.32,3	3.33,2	4.00,8	4.01,1
4Х200	св.	7.49,5	7.50,9	–	–
4Х100	см	3.54,4	3.53,8	4.30,1	4.31,1

НА ТРИ КОНТИНЕНТА

Всяка година резултатите от 10–12 стезания на най-високо равнище опреде- т новия световен шампион по автомо- лизъм. В тазгодишното 22-о световно рвенство бяха включени 11 старта в ака наречените състезания „Гран при " а голямата награда/ на следните стра- : Южноафриканската република, Испа- я, Монако, Холандия, Франция, Англия, ФР, Австрия, Италия, Канада и САЩ. онкурентите се състезават на затворе- писти с дължина от 3 до 7 км и разви- т средна скорост около 185 км в час, но правите участъци скоростта почти наги надхвърля 280 км в час, някъде до- достига 320 км в час! Могат да учас- вуват само състезателни коли от така речената „формула 1 ", които отгова- т на известни конструктивни условия ограничено тегло, ограничена кубатура т.н. Мощността на колите се движи жду 400 и 450 конски сили.

Точки за комплексното класиране полу- ват само състезателите, заели първи- 6 места във всяко отделно състезание. победителя се дават 9 точки, на вто- я – 6, на третия – 4, а на останалите в естицата – съответно 3, 2 и 1 точка.

Доста важно е и постигането на най-до- тренировъчно време преди всяко от- лно състезание „Гран при", тъй като з основа на тия резултати става под- ждането на самия старт. Ширината на истата позволява в една редица да стар- ират от 2 до 5, а най-често 3 коли. Със- езателите с най-добри тренировъчни емена застават най-отпред, а това им ва най-добра изходна позиция за стар- а.

Колите се подреждат на старта със за- лени мотори. Само на известното съ- езание за Голямата награда на Фран- я в Лью Ман подреждането става в ко- на, разположена косо към пистата, и ко- ите не са запалени. Състезателите оят от другата страна на пистата и ои стартовия сигнал мичешком заемат естата си в колите, запалват двигате- ите и потеглят. Този своеобразен начин стартиране води началото си от вре- ената, когато запалителните системи са били достатъчно усъвършенствува- , за да се поставят на изпитание и те. т години вече този елемент в съвремен- я автомобил работи безупречно и орга-

низаторите на състезанието в Лью Ман бяха принудени с болка да се откажат от традиционния начин на стартиране. От догодина и в Лью Ман ще се стартира, както навсякъде по света.

До миналата година автомобилистите изминаваха състезателно разстояние с дължина от 300 до 400 км. През този сезон за пръв път се премина към по-къси трасета – от 250 до 325 км. Това стана по предложение на конструкторите на състезателни автомобили, което бе одобрено от ФИА (Международната автомобилна федерация).

В 11-те старта през тая година участвуваха общо 49 състезатели, представители на 17 страни и 10 автомобилни марки. Само 9 от тях участвуват индивидуално, т. е. на свои разноски. Останалите са собственост (за да сме в тон с жаргона им) на „конюшните " към отделните състезателни фирми.

Ето как изглежда крайното класиране в световното първенство по автомобилизъм за 1971 г.:

1. Джеки Стюарт (Шотландия) с кола „Тирел " – 62 т.
2. Рони Петерсон (Швеция) с кола „Марч " – 33 т.
3. Франсоа Север (Франция) с „Тирел " – 26 т.
4. Жаки Икс (Белгия) с „Ферари " – 19 т.
5. Джо Сиверт (Швейцария) с БРМ – 19 т.
6. Емерсон Фитипалди (Бразилия) с „Лотус " – 16 т.

Класирани бяха общо 22 състезатели, а останалите 27 не успяха да спечелят нито една точка.

Интересни са някои сравнения. С разликата от 29 точки пред втория в класирането тазгодишният победител Стюарт (на снимката най-горе вляво), световен шампион и през 1969 г., постигна най-внушителния точков аванс в историята на световните първенства. Той подобри досегашното постижение на трагично загиналия през 1967 г. Джим Кларк, който в крайното класиране за 1963 г. имаше 54 т. срещу 29 на заелия второ място Грахам Хил – разлика от 25 т.

Начело в класирането за най-много спечелени награди в отделни състезания Гран при " общо за периода 1950–1971 г. е Джим Кларк с 25 победи, следван от петократния световен шампион Хуан Мануел Фанджо – 24, Джеки Стюарт – 18, Стърлинг Мос – 16, Грахам Хил – 14, Брабхам – 14, и др.

Класирането по марки за същия период е: „Ферари" – 48 победи, „Лотус" – 42, „Купър" – 16, БРМ – 16, Брабхам – 13, „Алфа Ромео" – 10 и т.н.

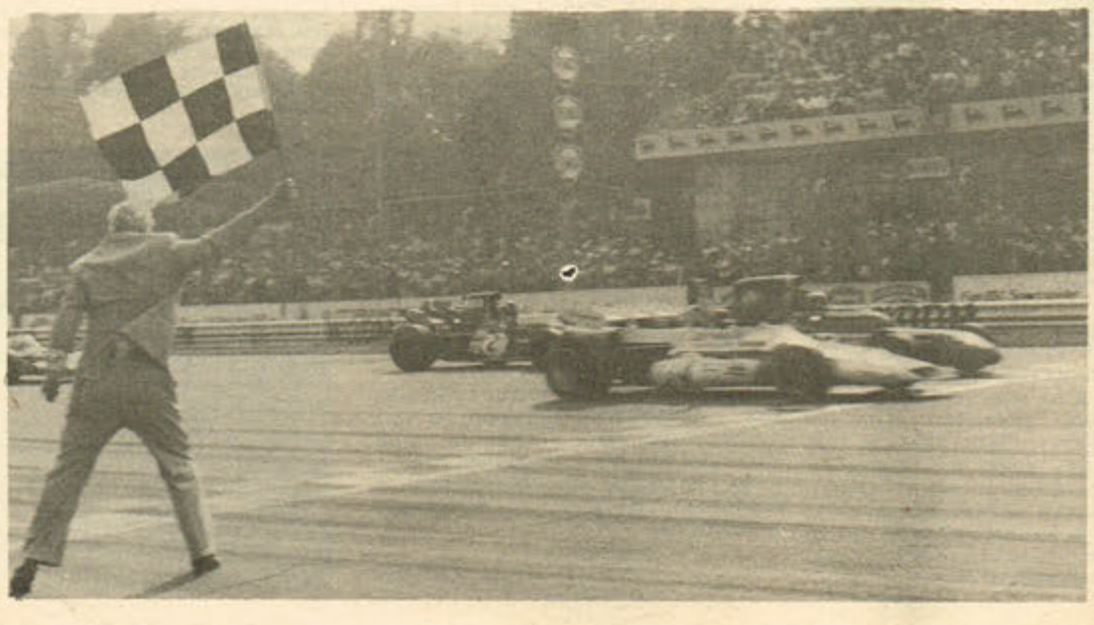
Веднага трябва да поясним, че нито една световноизвестна фирма не участвува пряко в състезанията за световно първенство. В повечето случаи участието е косвено – чрез отделни продукти: двигател, карбураторна система, запалителна система, спирачна система, окачване на колелата, федерация и т.н. Отделни предприемчиви и находчиви конструктори – Тирел, Мак Ларен, Брабхам и др. – приспособяват и усъвършенствуват тия продукти в свои конструкции, които обикновено носят техните имена. В малки работилници, наброяващи в повечето случаи 15 – 40 души персонал, те конструират, произвеждат и усъвършенствуват своите състезателни коли. Постигнатият на различни състезания успех им осигурява допълнително производство на техните прототипи – от 30 до 200 броя годишно. Тия коли струват десетина пъти повече от обикновените серийни и това осигурява на малките производствени предприятия не само живот, но и рекламен, а оттам и доста голям финансов успех.

Тая надпревара внася все по-нови и по-рационални конструктивни подобрения в автомобила, който отдавна се е превърнал в жизнена необходимост за човека. Но стремежът към големия успех и към повече печалби е причина и за серията трагични случаи по състезателните трасета, при които намират гибелта си не един и двама автомобилни пилоти.

Васил ТРАЯНОВ

НАЙ-ДОБРИТЕ В СВЕТА

1950	Джузепе Фарина	„Алфа Ромео"
1951	Хуан Мануел Фанджо	„Алфа Ромео„
1952	Алберто Аскари	„Ферари"
1953	Алберто Аскари	„Ферари"
1954	Хуан Мануел Фанджо	„Мазерати"
1955	Хуан Мануел Фанджо	„Мерцедес"
1956	Хуан Мануел Фанджо	„Ферари"
1957	Хуан Мануел Фанджо	„Мазерати"
1958	Майк Хоутърн	„Ферари"
1959	Джек Брабхам	„Купър-Климакс"
1960	Джек Брабхам	„Купър-Климакс"
1961	Фил Хил	„Ферари"
1962	Грахам Хил	БРМ
1963	Джим Кларк	„Лотус-Климакс"
1964	Джон Сартис	„Ферари"
1965	Джим Кларк	„Лотус-Климакс"
1966	Джек Брабхам	„Брабхам-Penko"
1967	Денис Хълм	„Брабхам-Penko"
1968	Грахам Хил	„Лотус-Форд"
1969	Джеки Стюарт	„Матра-Форд"
1970	Йохен Рингт	„Лотус-Форд"
1971	Джеки Стюарт	„Тирел-Форд"

ПАНОРАМА

Неотдавна бе завършен монтажът на огромната стоманена мрежа, която ще служи за покрив на олимпийския стадион в Мюнхен, и на някои от околните съоръжения. Сега предстои в „отворите " на мрежата да бъдат поставени специалните плочи от прозрачна синтетична материя, които ще спират дъжда и в същото време ще осигуряват добра видимост без нужда от допълнително осветление. Мнозина обаче се съмняват в сигурността на тоя покрив, конструиран по проект на професор Бениш. Има се предвид, че снежната покривка в Мюнхен е твърде дебела и конструкцията може да не издържи огромната и тежест. Още преди 4 години, когато проектът бе приет, имаше критики в това отношение. Сега дискусиите избухнаха с нова сила. В отговор на атаките професор Бениш заяви официално, че страховете са неоснователни: наклонът на покрива е изчислен така, че да не задържа снежната маса. „Сигурен съм, че моят покрив ще надживее телевизионната кула в Мюнхен " – подхвърли той в едно неотдавнашно интервю.

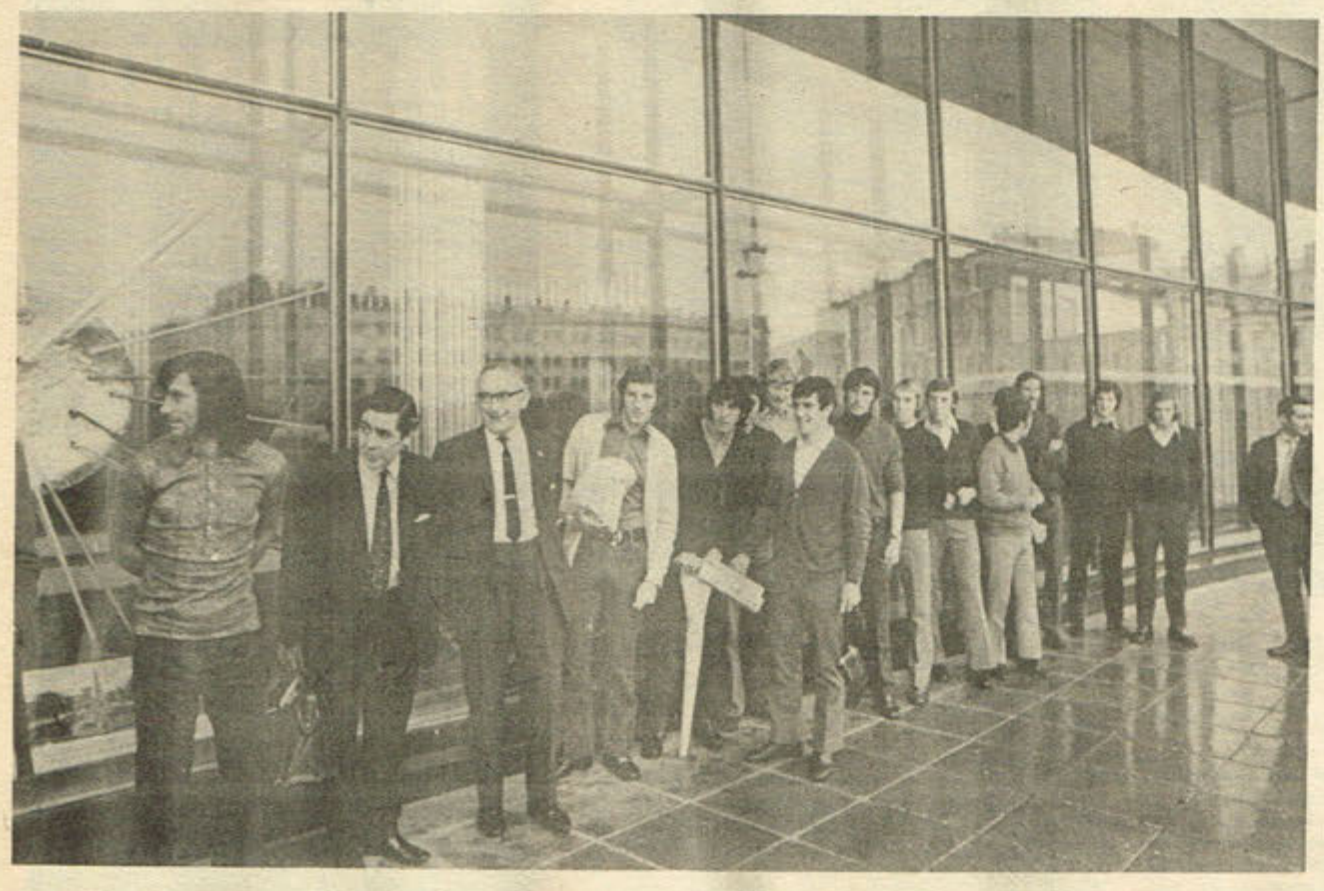
●

В продължение на две години бившият европейски шампион на 5000 метра Тълоу /Англия/ бе на треньорска работа в Кения. След завръщането си в родината на страниците на „Гардиън" англичанинът разказва за кенийските атлети и посочва имената на неколцина от тях, които имат шансове да бъдат финалисти в Мюнхен. На първо място в тоя списък Тълоу поставя Джон Н' Гено с 14.05,0 на 5000 м – постижение, което не е давано в Кения нито от Кейно, нито от Тему, като се има предвид голямата надморска височина. Друг атлет – Еванс Могака – има 8.41,7 на 3000 метра с препятствия. С такова постижение на кенийска писта не може да се похвали нито Бивот, дори Джипчо!

●

Четирима скиори от ГФР – Макс Ригер, Рози Митермайер, Ханс Йорг Шлагер и Криста Колб – бяха отстранени от тренировъчния лагер на западногерманския национален отбор след обвинение, че са използували имената си, за да рекламират производството на някои фирми за спортни артикули. Какво в действителност е станало? По време на интервю с представители на печата Ригер заявил: „Фирмата „Росиньол " произвежда тъкмо такива ски, от каквито имам нужда. " А в изказването на Митермайер има голяма доза женска суета: „Толкова красив е профилът на моите ски „Фрицмайер "! От подобен характер са и другите „провинения ", но така или иначе, наказанието е факт. Мнозина тълкуват случая съвсем другояче: като атака от страна на Западногерманската федерация по ски, която иска с моя прецедент да накара федерациите на другите силни алпийски страни да санкционират по подобен начин своите „асове " . . .

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

Североирландският отбор начело с Джордж Бест в плен на московския дъжд под стряхата на хотел „Россия".

Снимка: ТАСС – БТА

ПЕТ МИНУТИ С БИЛИ БИНГХАМ

ОЧАКВАМ ДУЕЛ БЪЛГАРИЯ – СЕВЕРНА ИРЛАНДИЯ

Най-напред да ви го представя: от тая есен треньор на гръцкия национален отбор, 40-годишен дребничък и почти винаги засмян североирландец с прошарени коси. Бивш професионален футболист, играл в продължение на 13 години като дясно или ляво крило на английските клубове „Съндърланд", „Лутън Таун" и „Евертън" и за същото време натрупва 56 участия в „А" отбора на Северна Ирландия. На треньорска работа е от 1960 г. – отначало в английските клубове „Саутпорт" и „Плимут", после в североирландския „Линфилд". През 1967 г. поема националния отбор на Северна Ирландия. Вече два месеца гърците го учат на своя език, а той учи тях на футбол. . .

Приказвахме – и Бингхам непрекъснато вървеше с мислите си напред, към бъдещето, а аз исках да го върна назад, към близкото минало, да чуя мнението му за североирландския отбор – наш противник в предстоящите квалификации за световно първенство. . .

– През последните години постигнахме добри резултати за една малка страна като Северна Ирландия – започна той. – Няма да се впускам в подробности. Ще кажа само, че тая пролет един неправилно отбелязан гол позволи англичаните да станат първи в британския турнир вместо нас. . .

– Какво е обяснението за успехите?

– В четиригодишния период, през който бях треньор на отбора, бе извършена смяна на поколенията. Неколцина стари играчи слязоха от сцената и на тяхно място се вля талантливо попълнение – Райс, Нелсън, Касиди, О'Кейн, Хънтър, Хамилтън. Всеки от тях има свои индивидуални особености, които се съчетаха по такъв начин, че в края на краищата се получи един много добре балансиран отбор. Силните му страни са тъкмо в тая стабилност, в равностойността на отделните линии и звена. Мисля, че моя път Северна Ирландия има всички шансове да се класира за финалния кръг на световното първенство. . .

– Защо тогава не продължихте работата си с отбора?

– Въпросът е твърде деликатен, но ще отговоря без заобикалки. Първата причина е амбицията – личната ми амбиция да отида на работа в някоя друга страна и да направя нещо там. А втората причина са парите. Всеки гледа да печели от професията си колкото може повече. . .

– Какво бихте казали за вашия наследник Тери Нейл? Ще внесе ли нещо ново в съставянето и работата си с отбора?

– Трябва да мине известно време, за да може да се отговори по-определено на моя въпрос. Тери Нейл е още млад и няма достатъчно опит, при това се е нагърбил с трудна задача. Сигурно ви е известно, че той е треньор и същевременно играч на

английския клуб „Хъл Сити", а на всичко отгоре трябва да мисли и работи за съставянето и подготовката на североирландския национален отбор и да. . . играе в неговия състав. Става нещо като четири дини под една мишница. . . Отгоре на всичко най-голямата слабост на отбора е от такъв характер, че не зависи ни най-малко от треньора. Става дума за липсата на добри, равностойни резерви. Когато отсъствуват двама-трима от титулярите, това се отразява върху възможностите на целия състав. Нямам предвид само вечния риск от контузии, а и политиката на английските клубове да не освобождават

ските играчи за мачовете на нашия национален отбор. В професионалния футбол всичко се измерва с пари и всеки мисли за себе си, за следващия мач и без това претоварената програма, която още повече се уплътнява с двубоите от европейските клубни турнири, срещите за купата на страната, участието в редица други второстепенни турнири и приятелски мачове. Това е най-големият проблем за нас, той създава големи грижи и на Алф Рамзи. Положението би се подобрило, ако съставът на първа английска дивизия се намали до 16–18 отбора. Засега обаче това е само илюзия.

– Мнението ви за Джорж Бест? Какво значение има присъствието му за силата на отбора?

– За Бест мога да приказвам с удоволствие цели часове, защото смятам моя изключителен играч за мое откритие. Забелязах го в един училищен отбор още като дете и когато стана на 15 години, го изпратих при Мат Бъзби в „Манчестър Юн." На 17-годишна възраст Бест вече играеше в първия отбор на „Юнайтед". У него ценя най-много упоритостта в дрибъла, невероятната му устойчивост и сила, въпреки че е нисичък и на глед няма особени физически данни. Важно негово качество е късият замах при нанасяне на удар, което носи изненада. Вярвах в тактическата му интелигентност и му давах пълна свобода в нападателната линия. Такъв играч не може и не бива да се оковава във вериги. Присъствието му в отбора има много голямо морално значение за останалите, но приносът на Бест в игрово отношение е още по-значителен: той може всичко и е в състояние сам да реши мача тогава, когато е ясно, че с колективни усилия, с пас и комбинация нищо не излиза.

– Как виждате развоя на борбата в групата?

– Очаквам дуел Северна Ирландия – България, в който на вас никак няма да е лесно. За мене Португалия не е толкова силна, че да се намеси на равни начала в борбата. Кипър е безспорен аутсайдер.

Иван ЖЕЧЕВ

ПРОФЕСИОНАЛНО СЪДИЙСТВО? И ДА, И НЕ...

Много често напоследък след някои груби съдийски грешки в различни страни по света се поставя и дискутира въпросът за въвеждане на професионално съдийство във футбола. Мненията са доста разновидни и могат да се групират по. . . континенти.

Неотдавна говорител на Френската футболна федерация заяви, че федерацията е разгледала подробно въпроса за професионалното съдийство и е стигнала до заключението, че „това наистина е сериозен проблем, но за момента много по-важно и наложително е да се подобри личната подготовка на съдиите, отколкото да се променя статута". Френските съдии не получават никаква такса за ръководените от тях вътрешни срещи, но тяхната организация поема всички разноски, свързани със съдийската им практика, включително и съдийското облекло. Французите съзнават, че съдиите им не са на необходимото ниво. Във Франция има над 9000 съдии, но от тях само 15 души имат такава квалификация, че без страх могат да бъдат назначавани за ръководене на мачовете от първа група.

В Португалия съдиите получават по 1000 ескудо (около 5 долара) за ръководене на всеки мач, като задължително участвуват в семинари за квалификация и тренировки за обща физическа подготовка. На въпроса за въвеждане на професионално съдийство Португалската футболна федерация отговаря така: „В Португалия този преход е невъзможен. И сега трудно издържаме финансово, а новият статут би поставил пред нас неразрешими финансови проблеми."

В Испания също няма професионални съдии, но възнаграждението за ръководене на мачовете от първа група се приближава до професионалния регламент в южноамериканския континент. За всеки шампионатен мач съдията получава по 20 долара! В един разговор за евентуално преминаване към професионализъм председателят на съдийската колегия Хуан Хидалго заявява: „Това е трудов проблем. Кой ще плаща пенсия на съдиите, когато навършат 47 години – пределната възраст за съдийска правоспособност? Нима тогава ще трябва да си търсят нова работа или ще започват някъде като чираци?. .

Засега въпросът за професионалното съдийство във футбола е окончателно решен само в Южна Америка. Да вземем например Бразилия. В тая страна има 15 професионални съдии, които са сключили трудов договор с Бразилската футболна федерация. Най-добрият от тях – Армандо Маркес – печели месечно около 400 долара, а средното възнаграждение за един мач е около 20–25 долара. Много рядко между елитните футболни съдии се срещат бивши футболисти. Понеже футболното съдийство е добре платена професия, към него се ориентират доста млади хора.

В Аржентина професионалните съдии имат осигурена месечна заплата от минимум 35 долара, а за всеки ръководен мач получават по 15–20 долара. Известният аржентински съдия Кореза, който бе в групата на съдиите за световното първенство в Мексико, сподели: „У нас проблемът за професионалното съдийство е разрешен. Периодично се занимаваме с теоретическа преподготовка и всяка седмица имаме проверки за физическата годност. Кандидатите да станат професионални съдии преминават едногодишен курс и след това започват практика в най-долните групи. Всичко нататък зависи от самия съдия – как се справя със задачите си. От това се определя израстването му. Общите съдийски проблеми се решават от нашата професъюзна организация."

Различни мнения, различно разрешаване на въпроса. Но застъпниците и на едната, и на другата идея често стигат до едно и също заключение: че „съдията все пак е човек", който може да допусне грешки, независимо дали изпълнява функциите си като аматьор или професионалист.

С НЯКОЛКО ДУМИ

Силвио Марзолини, бившият лъв защитник на аржентинския национален отбор, един от най-добрите бранители по време на световното първенство в Англия през 1966 г., върви по пътя на Пеле. Като киноартист – при това с голям успех – той е участвувал в снимането на серия телевизионни филми от приключенски характер, а понастоящем е ангажиран за един игрален филм, в който изпълнява ролята на футболист. Според съобщения от Португалия, на филмовия екран ще се появи и Еузебио. Известният футболист участвува лично в снимките на един автобиографичен филм, озаглавен „Черната пантера".

●

Голяма изненада в турнира за европейско първенство е доброто представяне на Швейцария. Отборът на тая малка страна създаде сериозни затруднения на англичаните, които спечелиха щастлива победа с 3:2 в Базел и трябваше да се задоволят с 1:1 на „Уембли". Коментирайки тия двубои, известният в неотдавнашното минала швейцарски национален състезател Роберт Ешман, който понастоящем е спортен журналист, пише: „Мисля, че англичаните не са толкова добри, колкото бяха по-рано. Те не могат да намерят равностоен заместник на Боби Чарлтън. А нашият напредък е безспорен. В швейцарския отбор играе Кун – един голям футболист, който може да намери място в националния състав на всяка страна, включително и Бразилия!"

●

УЕФА преразгледа първоначалното си решение и разпореди срещата – ре ваши в турнира на европейските шам пиони между „Борусия" (Мьонхенглад бах) и „Интер" да се играе на 1 декем ври не на неутрален терен в Берн, а някой западногермански град. Това ве роятно ще бъде Ханover, който се на мира на разстояние над 100 километ ра от Мьонхенгладбах – условие, изис квано от регламента. От друга стра на, по време на мача в Милано, спече лен от „Интер" с 4:2, четирима игра чи на „Борусия" получиха травми и се га все още са извън строя. Особено с чувствува отсъствието на национа лните състезатели Нетцер и Фогт но въпреки това „Борусия" продълж победния си ход в първенството с още един висок и внушителен резултат 5:2 срещу гостуващата „Херта". Очаква се, че до 1 декември контузени те основни единици ще бъдат на раз положение.

●

Мачът от IX кръг на унгарското първенство „Егетертеш" – „Ференц варош" бе прекъснат при резултат 1:1, тъй като част от зрителите, не доволни от съдийското ръководство започнаха да хвърлят камъни от три буните. Тия дни федерацията произне се своята присъда: резултатът се ан лира, като и двата отбора не получа ват точки.

Абонирайте се за «СТАРТ»

«СТАРТ» – годишен абонамент – 13 лв.

«СТАРТ» – за шест месеца – 6,50 лв.

«СТАРТ» – за три месеца – 3,25 лв.

краен срок за абониране – 10.XII.

ИСПАНСКИТЕ АМАТЬОРИ НЕ СА БЕЗЗЪБИ...

ЮБАНСКИ: „Испанците започнаха с
ранно темпо. На моменти се страху-
да не се повтори историята с „Гур-
к " в Овиедо, където загубихме с 3 : 0."

УРСКИ: „Нашият мач с испанците
ше доста труден. Те излязоха съперник
олеми възможности, отличен в техни-
ско отношение. Но испанците бързо
ършиха силите си. . . "
БЛАУТ: „Испанците ме изненадаха. Те
раха добре, бързо, до почивката – с мно-
интелект, но не можаха да издържат
края на мача. "
Вероятно изказванията на треньора,
питана и голмайстора на полския на-
рационален отбор са достатъчни, за да сва-
т усмивките от лицата на онези, кои-
очакват утрешния квалификационен
мпийски мач България – Испания със
изхождение към възможностите на съ-
рника. . . Испанците са действително
бор загадка. И на първо място заради
я. . . аматьоризъм. (Когато отговаря-
ят за аматьорския отбор в испанска-
федерация Баранко обяви избора на
еньора Риал, повикал за мача с Полша
играчи от 15 клуба, 11 от които от
рва дивизия, пресата писа, че това е
ликновено нарушение ". . .) Други пък

Вратарят Гарсия спасява дузпа.-. . (из срещата между младежките отбори на СССР – Испания.)

имка: Телефото ТАСС – БТА, специал- за „СТАРТ "

итат, че олимпийският състав на Ис-
ния не е нищо друго освен младежкия
бор на страната. Впрочем пет от из-
аниците на Риал срещу Полша играха в
онецк (1 : 1) срещу СССР в мач за евро-
йско младежко първенство.
Именно от тези две срещи може да се
ди и за възможностите на испанците.
реньорът Риал, както изтъква полски-
п печат, има достатъчно богат „мате-
ал ", за да направи добър отбор. Него-
ите играчи се отличават преди всичко с
ехниката си, с майсторството във фи-
овете, с умението да играят на високи
оости. В срещата с Полша обаче бяха
казани и слабите страни. В „ураганно-
о темпо " срещу дефанзивно играещите
ляци испанците пропуснаха много из-
дни голови положения (независимо от
брата игра на полския вратар), а след
ночасова игра станаха сами жертва на
исоките обороти и не можаха да реаги-
ат след головете на Маркс (47-а мин.) и
Любански (54-а).
Испанците играят по схемата 4–3–3 и
мат ред много добри изпълнители. На
ърво място може би трябва да се поста-
и вратарят Гарсия („Реал " – Мадрид),
йто на срещата със СССР в Донецк бе
й-добрият играч на терена и спаси дуз-
а. Стоперът Кортес игра цели 45 мину-
и много успешно срещу Любански и поч-
и напълно го неутрализира. Десният за-
итник Гуисасола е много активен и на-
ира най-подходящия момент, за да се
ключи в атака. Центърнападателят
Йори създаде много грижи на поляците и
пециално на Горгон, с които имаше де-
етки твърди, безкомпромисни и наисти-
а мъжки двубои. Добри думи се казаха и
а левия защитник Вердуго („Реал " – Ма-
рид), за неговия съотборник Гранде и за
апитана на отбора Хосе Мануел в полу-
ащитата, за много бързите крила Ласа
„Гренада ") и Куешта („Кордоба ").

●

Преди мача с Полша треньорът на ис-
анците Риал, бивш известен играч на
Реал " (Мадрид), не криеше нито амби-
иите си, нито факта, че групата на Бъл-
ария, Полша и Испания е най-силна сред
вропейските. След мача настроението
му спадна и посочи, че „поляците са били
непобедими за испанците ". . . Означава
и това, че борбата в групата ще се сведе
о двубой България – Полша? Твърде веро-
тно. . . Но веднага трябва да се изтък-
не, че в него Испания ще играе особена (и
голяма!) роля. Няма да бъде никак чудно,
ако спора реши не друг , а голова-
а разлика, натрупана от „фавори-
ите " срещу „аутсайдера ". А това оз-
ачава, че утре нашите футболисти
рябва да се борят до последната мину-
а на мача, особено в последния полови-
ас на играта, когато кондицията изневе-
рява на испанците, за да извоюват въз-
ожно най-убедителна победа!

Бояджиев (ЛС – 16) сам срещу цялата петорка на „Балкан".

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

1. ПЕРНИК	14 т	452:356
2. АКАДЕМИК /СФ/	13 т	516:422
3. АКАДЕМИК /ПД/	13 т	426:377
4. МАРИЦА	12 т	439:267
5. СЛАВИЯ	12 т	451:387
6. ЛЕВСКИ-СПАРТАК	11 т	444:407
7. ЛОКОМОТИВ	11 т	413:379
8. ЦСКА Септ. знаме	8 т	346:399
9. ЖСК-СПАРТАК	8 т	317:393
10. СПОРТИСТ	8 т	308:411
11. ВИФ „Г. Димитров"	8 т	390:503
12. ЧЕРНОМОРЕЦ	7 т	301:505

БУМЕРАНГЪТ СЕ ЗАВЪРНА

Решителният характер на която и да било среща неминуемо се отразява върху качеството на играта в отрицателен смисъл. В такъв случай за зрителите остават единствено емоциите от повдигнатия тонус. И когато се срещат в мач на „или-или" по-посредствени състави, това до голяма степен е обяснимо. Но когато делят мегдан два отбора от челото, е направо непростимо да не покажат нищо (или почти нищо) от красотата на своя спорт.

Тъкмо в такава светлина се представиха „Левски–Спартак" и „Балкан" (Ботгр) в неделната дерби-среща на IV кръг от първенството на мъжката „А" републиканска баскетболна група. И двата състава тръгнаха да определят кой от тях ще продължи шампионата без загуба не със стремеж да надиграят съперника си, а с желание да му попречат той да играе. В резултат мачът се превърна в поредица от нечисти персонални двубои под непрекъснатия акомпанимент на съдийските свирки (арбитрите Г. Ганчев и В. Лазаров явно бяха решили да задържат срещата в свои ръце с помощта на метода „Свирим всичко!" и следваха решението си доколкото бе възможно). Така скоро стана ясно, че развръзката ще дойде от резервната скамейка и от умението на треньорите да боравят рационално и целесъобразно със сменит е.

Отначало събитията се развиваха в полза на „Балкан". Ботевградска „колония" бе окупирала в неделя зала „Сливница" и бурно окуражаваше своите, които, улеснени от зоната на домакините, непрекъснато водеха в резултата, а и в обременяването на съперниците с лични нарушения. Но тъкмо в този стремеж те често дори забравяха да гледат коша и чрез продължително разиграване търсеха да ги фаулират, да обезкървят основните играчи на „синьо-белите" и после лесно да се разправят с тях. И сбъркаха... Защото треньорът Ант. Кузов с чести смени успя да отговори почти безнаказано на предизвикателството, а ботевградските баскетболисти бяха фаулирани, но и сами фаулираха. И бумерангът се върна срещу наставника им Ив. Колев. Той беше този, който пръв трябваше да потърси победата без прибралите се на скамейката почти едновременно (в 27-та мин.) центрове Андреев и Петков, той трябваше да стиска зъби, когато не потръгна стрелбата на едва тогава появилия се Чанев. И да се сърди на своя основен стрелец, но и сам на себе си. Защото след като „Балкан" игра 3/4 от времето без националното крило, прозря отредената му роля на „палач", който в минутите, в които се печели (или губи) мача да нанесе решаващия удар. Но Чанев не успя да бъде „мечът на възмездието" – хвърли веднаж, два пъти неуспешно, обстановката не позволи на треньора да му даде възможност за корекция на мерника и така до края Чанев нито веднъж не порази коша на „Левски–Спартак"! За да се афишира пак като играч „на моменти", да покаже, че на него може да се разчита едва „като и ако му тръгне" – включително и в националния тим...

А когато 7 минути преди края се контузи Христов и се разбра, че няма да се върне на игрището, победата на софийския отбор вече не бе проблем. И „Левски–Спартак " я спечели със 75:70 /33:36/, за да оглави единствен без загуба временната таблица.

Петър ЖАДЖИЙСКИ

Славистите (в бели фланелки) изненадаха с играта си столичния „Академик", а с голямата си победа – зрителите в зала „Сливница"...

Една от успешните атаки на К. Славов (№ 4). Из срещата „Перник" – „Славия" 3:2.

БЕЗ ШАМПИОНИТЕ...

Традиционният турнир на десетте най-добри тенисисти през 1971 г. се състоя без участието на състезателите от републиканския отборен първенец – „Спартак " (Пл). В друг случай това можеше да не направи впечатление, но след второто място на тазгодишните балкански игри, тенисистите на Плевен, които са основата на националния ни отбор, рязко понижиха спортната си форма. Вследствие занемарена подготовка последваха неочаквани загуби от столичния „Академик " в новия отборен шампионат, от непретенциозния, с непълен състав отбор на ВЖКГ (Острава) в турнира за купата на Европа. При това състояние едва ли „здравословното състояние " е попречило на Петър и Тодор Великови, Георги Парадов и Тодор Бешевишки да участват в турнира. Нима само младата Боряна Балашикова бе в състояние да защити спортната чест на плевенските тенисисти?. . .

Впрочем на турнира пролича изоставането и на останалите участници от националния ни отбор. Републиканският шампион Георги Дамянов (Ак) след посредствена игра остана шести, а младият Стефан Китов (ЦСКА) отстъпи първото място на съотборника си Петър Митов в един тактически, защищаващ дружествени интереси двубой. При жените Албертина Рангелова (СК„Пощенец ") отново бе недостижима за съперничките си.

Победители в останалите възрастови групи станаха: *девойки* – Милка Калчишкова /Сп.Пл/, *юноши* – Иван Стоянов /Пощенец/, *пионерки* – Боряна Митрашкова /Ак.Пд/, *пионери* – Мустафа Рибанчов /Лок. -Септ./.

Григор ХРИСТОВ

Победителката Албертина Рангелова(ЛС)

БЕЗ ИЗДРЪЖЛИВОСТ НЯМА ГОЛЯМ ВОЛЕЙБОЛ

Беше завършил едва вторият гейм от първия двубой на два екипа от „голямата петорка ", а играчите вече трудно се движеха на терена. „Гледай ги – подхвърли д-р Пасков, дежурен лекар на срещата „Перник " – „Славия ", – сякаш олово са налели в краката им!. . . " Много скоро всички бяха плувнали в пот, поизтощени и доста афектирани, а тепърва предстоеше развръзката. И то в една единствена среща. Какво ли би се получило в турнирна борба, така характерна за волейбола? Наистина мачът бе оспорван, много оспорван и разходът на физически и психически сили огромен. Но това е закономерно явление и при нормална, солидна подготовка не би трябвало да се получи толкова скоро да спадне тонуса в играта!

След 19 : 17 за „Славия " във втория гейм играта вследствие на умората рязко спадна. Нали „оловото " все повече затрудняваше играчите и в нападение, и в защита? Бяхме склонни да считаме, че славистите ще надделеят, защото за разлика от домакините имаха равностойни смени. Но едва в четвъртия гейм временно диктуваха темпото, когато влезе в игра П. Аспарухов, който преди това стоя продължително на скамейката. „Миньорският дух " в края на краищата надделя в близо тричасовия двубой (15 : 11, 17 : 19, 15 : 8, 13 : 15, 15 : 8). Но надали някой остана доволен от показаното на терена от двата водещи състава, печелили в миналото републикански титли. . .

Славистите, сред които на висота бе само Ем. Тренев, са все още далече от изявите им преди две години, когато възхищаваха с оригиналните нападателни акции и с ефикасната защита. Можем да приемем за правдиви обясненията за слабата издръжливост на отбора. Треньорът Пиперков изтъкна, че петима играчи са боледували от грип. Но кои бяха тези петима, не бихме могли да посочим, тъй като не се забеля - за съществено различие в кондицията на състезателите. . .

Състоянието на „Перник ", макар и победител, е още по-обезпокоително. Недоумяваме, че този реномиран отбор е комплектуван само от шестима играчи с още трима – неравностойни смени, и то при положение, че към титулярите е привлечен наскоро Мильо Милев от „Академик ". С този камерен състав, в които имаха добри проявления К. Славов и М. Калчев, „Перник " ще бъде аутсайдер в „голямата петорка " (ЦСКА, „Левски–Спартак ", „Славия ", „Академик " и „Перник "), особено в трудната турнирна борба. Нима специализираната спортна школа в „града на волейбола " не може да подсигури поне двама-трима играчи за представителния дружествен отбор?

Предстоят нови двубои в републиканското първенство с единични гостувания и в турнирна обстановка. Показаното още в първото „дерби " повдига съществени проблеми за състоянието на играчи и отбори, което, вярваме, че ще бъде обект на специално внимание от страна на новоизбраната федерация. . .

Душко ВЕСЕЛИНОВ
наш пратеник

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

СПОРТЕН БРИДЖ

Историята на състезателния бридж датира от тридесетте години, когато се организира първият маратон за първенство на двойки по плафон. Разбира се, това състезание е твърде далече от съвременните първенства и олимпиади, но то поставя едно добро начало.

За родина на бриджа се счита Англия, където първоначалните правила на играта са я доближавали повече до виста. След време Кълбертсън създава доста стройна за времето си система за анонсиране, която и досега с малки изменения стои в основата на всички модерни системи.

След продължителни изчисления и наблюдения, анализирайки редица игри, Кълбертсън достига до извода, че разиграването е подчинено на строги математически закони, в основата на които стои теорията на вероятностите.

Своята система заедно с наблюденията си върху разиграването, подкрепени с много примери, Кълбертсън събира и издава в прочутата си книга „Златните зърна на Ели Кълбертсън ", която и досега е задължително четиво за начинаещия бриджор.

Как протича едно съвременно състезание? Всеки отбор се състои от четири основни състезатели и неограничен брой резерви, които обаче трябва да бъдат заявени и вписани в протокола преди започване на срещата. Смените също са неограничени по брой, но могат да бъдат извършвани само през почивките между отделните турове. Срещата между два отбора се състои от 32 раздавания и съобразно това, кой е получил по-добри резултати, се определя крайният победител.

На практика състезанието се провежда в две помещения, наречени „открита " и „закрита " зали. Зрители могат да присъствуват само в откритата зала.

Приемаме условно двата отбора за „А " и „Б". В закритата зала, или както се нарича на бриджов език, „първа маса ", едната двойка от отбор „А " получава обозначения, носещи имената на географските посоки на света, а именно: „Юг-Север " Двамата състезатели от отбор „Б ", които се състезават на първа маса и са преки съперници на двойката „Юг-Север ", застават по посока „Запад – Изток ". В откритата зала или „втора маса " този път на „Юг – Север " седи другата двойка от „Б " отбор, а на „Запад – Изток " – двамата състезатели от „А " отбор. По този начин картите на „А " отбор от първата маса попадат в „Б " отбор на втора маса, така че от резултатите може да се разбере кой от двата състава е използувал максимално качествата на получените карти.

Едно състезание от 32 игри се състои от 4 тура по 8 дона.

И така започва първи тур.

На първа маса се раздават игрите от №1 до №4, а на втора – от № 5 до № 8. Картите в първия тур раздава винаги „Юг ". Раздадени, те се анонсират и разиграват, като взетите ръце не се отбелязват на взятки, а всеки поставя картата пред себе си и след минаването на хода я обръща с лице към масата. Анонсираната и разиграна игра се записва на специална бланка, която се затваря в папка, имаща поредния номер на дона, а картите на всеки състезател, които седят пред него, се поставят в пликове, които имат същите наименования: „Юг ", „Запад ", „Север ", „Изток "

Когато завършат игрите от №1 до №4 и от №5 до №8, съдията на състезанието ги взема и разменя в двете зали. След като и на двете маси се изиграят и осемте игри, първият кръг (тур) завършва и секретарят на срещата записва резултатите от всеки дон в резултатния лист. Вторият кръг се изиграва по същия начин, но този път раздаването на картите започва от „Запад ", при третия – от „Север ", а при четвъртия, последен – от „Изток ". Между двата тура има „голям тайм– аут ". Тогава отборите, имащи резултатите от досегашните игри, ги анализират и капитаните дават указания за останалите шестнадесет дона.

От всичко казано дотук се вижда, че спортният бридж носи белезите на едно състезание, при което решаваща дума за крайната победа имат точният анонс, прецизното разиграване и добрата защита.

От известно време насам в София се организират неофициални първенства по спортен бридж. В последните години няколко пъти поред на първо място се нареди отборът „Апата ", който анонсира по една много опростена и оригинална българска система, автор и създател на която е писателят Анастас Павлов.

Особено популярен е състезателният бридж сред студентската младеж. Миналата година в СУ „Климент Охридски " се състоя и първият студентски шампионат, където Математическият факултет се класира пръв.

Българският бридж доби и международен авторитет. През 1967 г. на европейския мемориал по двойки и отборно, състоял се в Марианске Лазне, отборът с капитан Христо Друмев след много оспорвана борба се нареди на второ място в отборното класиране, а една от двойките, участвувала в индивидуалния турнир, спечели първа награда, като остави след себе си такива прочути състезатели като италианците Форкет и д'Алелио. Благодарение на това сега за много състезания се отправят покани и към българските отбори.

Велизар ЗАХАРИЕВ

ШАХМАТНИ СЛУЧКИ

ДОХОДНИЯТ КЛИЕНТ

Световният шампион Шайниц в един лондонски клуб попаднал на много доходен клиент – заможен търговец и страстен шахматист. Шайниц играел почти всеки ден с него и печелел по няколко златни монети. За да си го запази за по-дълго време, той решил веднъж да загуби партия. Правел постоянно слаби ходове, оставил и дамата си под удар в продължение на шест хода, но търговецът едва на седмия забелязал и приел подаръка. Шайниц веднага се предал и посегнал към фигурите, за да ги нареди за нова игра. Търговецът обаче скочил от стола, обърнал се към присъствуващите в клуба и извикал: „Най-сетне постигнах мечтата на моя живот. Победих световния шампион и няма никога повече да играя шах."

ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА ЗАПЛАХАТА В ШАХМАТА

Нимцович се дразнел много от дима на цигарите. На нюйоркския турнир през 1927 г. югославският гросмайстор Видмар постигнал в турнирната зала с една голяма пура, която поставил на масата до себе си. Нимцович побеснял от гняв, изтичал при съдията на турнира гросмайстор Мароци и започнал да протестира. „Защо се сърдите – попитал Мароци. – Видмар не пуши, а само държи до себе си незапалена пура ". „Да – отговорил Нимцович. – Сега той не пуши, обаче заплашва, че ще пуши. А както е известно, в шахмата заплахата действува по-силно, отколкото самото изпълнение."

НЕ 4, А 6 КОНЯ

Веднъж, наблюдавайки играта на двама посредствени шахматисти, Тартаковер казал: „В много шахматни партии вземат участие не 4, а 6 коня."

ДВАМАТА

Веднъж в бързия влак га–Амстердам съсед по купе екссветовния шампион Макс му предложил партия шах.

– Считам за свой дълг да ви дупредя – заявил на Еве сп никът му, – че аз съм твърде лен шахматист. Три пъти по печеля званието шампион нашия клуб.

Те пътували около един заедно във влака и през това ме шампионът на клуба успял загуби три партии. Като с рал багажа си, той не преста да се удивлява:

– Това е невероятно! Поми те само, да загубя три пар от случаен партньор във вл И това се случи с мене! С м когото наричат „Еве на на клуб "...

БОРИС СПАСКИ НА СКОК ВИСОЧИНА: 185 СМ

Световният шампион Бо Спаски е разностранен с тист. В младежките си год той с успех се занимавал с атлетика. Така на скок висо той преодолял летвата на см. Ленинградските треньори предсказвали рекордни резул ти в недалечното бъде съветвайки го... да не си губи мето с шахмат.

ФИШЕР И „СТАРИТ ГРОСМАЙСТОРИ

*Аржентинският гросмайс Найдорф, шегувайки се, пре жил да се организира мач на „с рите " гросмайстори Ботви (СССР), Найдорф (Арженти Щалберг (Швеция), Лилиен (СССР) и Флор (СССР) про „младите " Тал (СССР), Фи (САЩ), Петросян (СССР), Л барди " (САЩ) и Гелер (ССС Като научил за това, Фишер з вил: „Защо мач? Аз ще им **сеанс на едновременна игра. "***

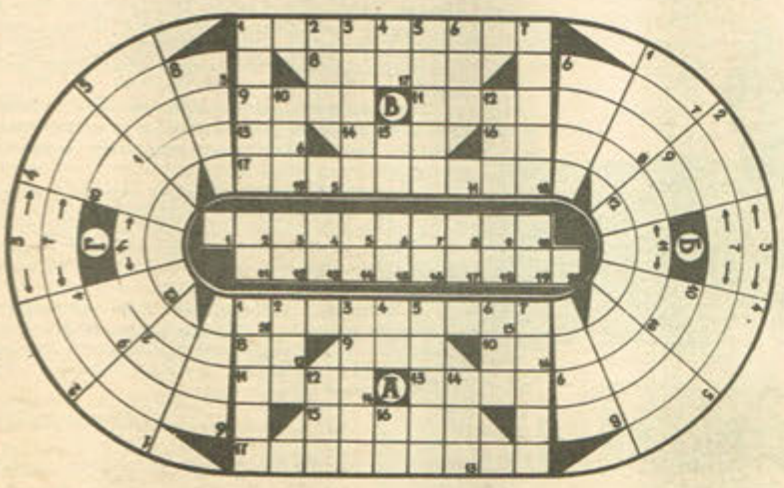

ТЕЛЕВИЗИОННИТЕ СПОРТНИ ПРЕДАВАНИЯ ПРЕЗ ОЧИТЕ НА КАРИКАТУРИСТА

КРЪСТОСЛОВИЦА „СТАДИОН "

СЕКТОР „А ".

I. ВОДОРАВНО: 1. Наша лекоатлетка ветеран. 8.Преизподня. 9.Футболист на „Манчестер сити " и националния отбор на Англия.10.Приток на Дунав. 11.Пиеса от Ибсен. 13.Необходимост при хокея. 15.Хищници, наричани още мисещи мечки. 17.Наш известен цигулар.

II. ОТВЕСНО: 1.Изтъкнат чешки дискохвърлач. 2.Холандски футболен отбор. 3.Племе от сарматски произход. 4.Инициалите на наш борец – бивш световен шампион. 5.Част от дърво (мн. ч.). 6. Наш ВУЗ. 7. Футболист от „Локомотив" (Пд). 12. Един от митичните основатели на Рим. 14. Стрелбище. 16. Равен резултат.

СЕКТОР „Б".

I. НАЛЯВО: 3.Подаване на топка. 7.Упорство. 10.Пустиня в Азия. 11.Името на най-добрия футболист от световното първенство в Англия. 12.Корейска парична единица.

II. НАЛЯВО: *3. Унгарски треньор по бокс. 7. Държава в Азия с традиционно силни борци. 9. Порода. 11. Вид спорт.*

III. ОТВЕСНО: 1.Гръцки футболен отбор. 2.Футболист на „Левски-Спартак ". 3.Людолфовото число. 4. Името на спортен писател. 5.Марка шведски леки коли. 6.Марка полски микробуси. 8.Лъжливо, хитро излъгване при игра. 11.Инициалите на съветски спортист, световен шампион по модерен петобой за 1971 г.

СЕКТОР „В ".

I. ВОДОРАВНО: 1.Вид спортисти. 8.Духовен глава на мюсюлманите (мн.ч.). 9.Шахматен термин. 11.Отбрани екземпляри. 13.Инициалите на наш колоездач. 14.Името на бивш генерален секретар на ООН. 16.Инициалите на руски съветски поет (1895–1925). 17.Наш град.

II. ОТВЕСНО: 1.Наш състезател на дълъг скок. 2.Градът на олимпиадата от 1960 г. 3.Амоняк, чиято водород е заместен с киселина (мн. ч.). 4.Инициалите на наш дискохвърлач. 5.Марка швейцарски измервателни уреди, ползувани при състезания. 6.Река в Африка. 7.Реномиран италиански футболен отбор. 10.Марка английски кросови мотоциклети. 12.Река в Бразилия, приток на Амазонка. 15.Инициалите на наш състезател по модерен петобой

СЕКТОР „Г ".

I. НАДЯСНО: 3.Съветски шахматист. 7.Лекоатлетическа дисциплина. 10.Унгарски футболен отбор. 11.Румънски състезател по мотоциклетизъм. 12.Езеро в Турция.

II. НАЛЯВО: 3.Съветски баскетболен отбор. 7.Част от екипировката на футболиста. 9.Марка западногермански автомобили. 11.Прославен френски колоездач от близкото минало.

III. ОТВЕСНО: 1. Лекоатлетическа необходимост. 2.Наш борец – световен шампион. 3.Инициалите на футболист от „Локомотив" (СФ). 4.Името на известен в близкото минало лекоатлет от ГФР. 5.Дискохвърлач от ГДР. 6. Италиански баскетболен отбор. 8.Вид спортна лодка. 11.Инициалите на председателя на Олимпийския комитет на СССР.

Задачата ви сега е да пренесете буквите от номерираните в долния десен ъгъл квадратчета в квадратчетата със същите числа, намиращи се в центъра на „стадиона ". При правилно решение ще прочетете лозунг.

Димитър АТАНАСОВ

САТИРИЧЕН ФОТООБЕКТИВ

„НЕ ГУБЕТЕ ГЛАВАТА СИ"

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: „А " РФГ – XIV КРЪГ

ЛОКОМОТИВ (СФ) – ЧЕРНО МОРЕ

В София:	16	12	2	2	26–12
Във Варна:	15	3	3	9	9–20

АКАДЕМИК – ЕТЪР

В София:	2	0	1	1	2–4
Във В. Търново:	2	0	2	0	2–2

ЧЕРНОМОРЕЦ – ЛЪСКОВ

В Бургас:	1	1	0	0	3–2
В Ямбол:	1	0	1	0	0–0

ТРАКИЯ – ЛЕВСКИ-СПАРТАК

В Пловдив	20	9	5	6	18–16
В София:	21	4	3	14	23–42

ЧАРДАФОН-ОРЛ. – ДУНАВ

В Габрово:	1	1	0	0	3–2
В Русе:	1	0	0	1	1–4

ЦСКА „СЕПТ. ЗНАМЕ " – СЛАВИЯ

В София:	43	21	9	13	52–44

МАРЕК – СПАРТАК

В Ст. Димитров:	11	6	3	2	24–9
В Плевен:	11	0	3	8	11–23

БЕРОЕ – ЛОКОМОТИВ (ПД)

В Ст. Загора:	10	5	1	4	13–15
В Пловдив:	10	0	1	9	4–26

БОТЕВ – ЖСК-СПАРТАК

Във Враца:	1	1	0	0	2–0
Във Варна:	1	0	0	1	0–1

БАСКЕТБОЛ: **Републиканско първенство мъже на 25 Черно море – ВМИ, Лъсков – Черноморец, Академик (Пд) – ВИФ, Славия – Левски-Спартак, Локомотив – Академик (СФ), ЦСКА – Балкан и на 28 Черноморец – Черно море, Балкан – Локомотив, ВМИ – Славия, ВИФ – Лъсков, Академик (СФ) – Академик (Пд), ЦСКА – Левски-Спартак; *жени* – на 24 ЖСК Спартак – ЦСКА, Перник – Академик (СФ), ВИФ – Черноморец, Спортист – Локомотив, Левски-Спартак – Академик (Пд), Славия – Марица; на 27 Марица – Академик (СФ), ВИФ – Перник, ЦСКА – Спортист, Локомотив – Левски-Спартак и на 28 Черноморец – ЖСК-Спартак, Академик (Пд) – Славия.**

ВОЛЕЙБОЛ: **Републиканско първенство мъже – на 26 Перник – ЦСКА, Септ. слава – Левски-Спартак, Арда – Славия; на 28 Перник – Левски-Спартак, Септ. слава – ЦСКА, Локомотив – Славия и на 30 Септ. слава – Академик; *жени* – турнир от 24 до 28 в София с участието на Левски-Спартак, Академик (СФ), Славия, ЦСКА, Локомотив и Перник.**

ВСИЧКО СЕ РЕШАВА ДНЕС

Разказ от *Николай ЦВЕТОВАТИЙ*

и върви да разгряваш. Ще видим. . .
ой бе запомнил моя разговор.
ничко е " . . . Но какво можеше да на-
Сашка, щом до миналата седмица
нието „спортна школа " беше за не-
олкова далечно, колкото северното
це, от което дойдоха с баща му и
а му в моя южен голям град? А в събо-
ато видя в часа по физкултура неско-
ото му бягане, учителят повика Саш-
юпита:
Искаш ли да посещаваш спортната
а?
Не знам – обърка се Сашка, – може. . .
ам, на север, никой не му бе предлагал
занимава сериозно със спорт. А и ня-
нито спортна школа, нито тре-
л. Учеха се да карат ски в съседното
це, на 15 километра от тяхното,
училище кръстосваха с кънките
ъзналия залив. Но така просто да
п. . .
ашка се съгласи.
Ето адреса. Ще отидеш в понеделник
16 часа и ще търсиш треньора
лав Сергеевич Ладо. Запомни ли?
Запомних.
ет години. . .
нес в Москва всички се пръснаха по
градията ? знамената на спортните
ества, сякаш смазани от жегата,
наха над празните трибуни.
им Димич прескачаше празните
и, притискаше с една ръка към корпи-
та си менис-фланелка графиците на
ието, готови да се смъкнат надолу по
заобленото му коремче, а с другата
ше някъде зад гърба на Сашка.
На сянка, на сянка – развика се тре-
ът, като видя, че не го разбират.
ашка се засмя и отиде на сянка под
исналата козирка.
апъхтеният Дим Димич седна до
на пейката.
Себе си ако не жалиш, поне мене
али. Пет пари за нищо не даваш. До
ота има два часа. Ще се опечеш на
цето. . .
Ладо нямаше да разсъждава. Той
ога не губеше напразно времето си.
е да го затвори в прохладната съблек-
я и да остави някого на пост пред

Когато на оная, първата тренировка
ка едвам влачеше крака след разгря-
то, Ладо реши окончателно: не го
. Ала не го пропъди: съжали се над учи-
я по физкултура на Сашка – нямаше
да се състезава от името на училище-
Ладо изпрати Сашка в средната гру-
при Бегеретов.
Месец по-късно последва ново
еместване " и Сашка се озова при
аренко. По-надолу нямаше къде. Дим
ич се занимаваше с 12–13-годишните
ета.
Друг би си отишъл. Като научи, че са
рехвърлили при Титаренко, Сашка съ-
веси нос, реши да зареже всичко, но на
гия ден почувствува, че не може без
ната зала, без мириса на съблекалня-
без превърналото се вече в навик очак-
е на тренировката, когато го обзема-
чувство на такава лекота и свобода,
у се искаше да бяга, да бяга, да бяга. . .
– Ти поседи тук – прекъсна мислите
Дим Димич, – а аз трябва да вървя при
пора. Витя хвърля сега там.
– Разбира се. . .Аз съм тук. Вървете .
По гърба на Дим Димич има тъмна
уйка пот. Горещо му е. Но напразно се
вожи. „Всичко ще бъде красиво."
Сашка подложи торбата под главата
легна и затвори очи. Тихо е. Само някъ-
отдолу долитат изстрелите на
ртовите пистолети и виковете на
ината запалянковци-ентусиасти.
Когато остана при Татаренко, той съ-
приличаше на ентусиаст. Треньорът
наеше какво да прави със Сашка
Дим Димич е в спортната школа само
половин година. В миналото ученик
Ладо, той дойде да работи тук след
титута. Да изгони моя дангалак? Ще
кат, че се е изплашил от трудностите
лад е, а дори не е опитал. Затова той
на с ръка и започна да гледа на Сашка
по на полезен баласт. Да се донесе щан-
а, да се съберат топките, да се подре-
п препятствията – всичко вършеше
шка.
И не се опъваше. Щом трябва – значи
ябва.
На първите състезания в живота си
шка едвам покри нормата за III разред.
кой не очакваше повече от него. И Саш-
почувствува това, когато, седнал на
евата, дишаше тежко и кашляше
пака, че нещо го пробождаше в самия
бнак. И никой не дойде при него, не го
драви с първия резултат.
Затова пък добре виждаше как Ладо
епереше над своите питомци, как по
ятелски и ласкаво ги поучаваше, как
мателно следеше графика на бягането
, как помагаше на скачачите да беле-
т разстоянието за засилване. . .
На другия ден библиотекарката се из-
рмози, докато търсеше на Сашка кни-
за спорта и спортистите.
Какво прочете в тях – това беше не-
а тайна, но никой не го видя повече да
рви.
Отиваше на училище бегом. Връщаше
пак бегом. По пазар – бегом. На тре-
ровка – бегом. И чак след тренировка-
, присвит в топлия ъгъл на автобуса,
ещаше как краката му бръмчат като
легафни стълбове. Дори сънуваше, че
га.
Отдолу се чу:
– Да се явят на старт финалистите
110 метра с препятствия!
„Сорокин ще бяга " – спомни си Сашка
една.
Мъничките фигурки долу клекнаха при
артовите блокчета. Изстрел–и се поне-
ха към финала.

Чудесно бягат. Особено Сорокин. За него сякаш изобщо няма препятствия – сякаш се извисява над пистата и след няколко крачки отново полита във въздуха, като почти докосва с ръка изпънатия напред връх на шпайка. Бегач по рождение. Няма нужда да тренира по цял ден. . .

А Сашка трениране и от месец насам чувствуваше, че добива все по-голяма увереност, че всичко му става все по-естествено и лесно.

Тоя ден той бягаше по банкета на пътя и чантата с учебниците го блъскаше в гърба, тикаше го напред. Шофьорите на автомобилите, които го изпреварваха, се подаваха през прозорците и както обикновено с ехидни усмивки му предлагаха да се качи. Сашка бягаше, без да им обръща внимание.

Изведнъж от „Москвича ", който спря на банкета, излезе Ладо и улови Сашка за ръкава. Заслуша се в дишането му.

– Отдавна ли бягаш?

– От половин година.

– Не те питам това. Днес отдавна ли бягаш?

– Вече четиридесет минути.

– А темпото?

– Не съм го променял.

– През цялото време ли? – недоверчиво примижа Ладо.

– През цялото.

– Добре, довечера ще поприказваме. – И съвсем не небрежно, а с едва доловима усмивка Ладо го побутна към банкета. – Бягай!

Цяла вечер Сашка изгаряше от нетърпение. Ярослав Сергеевич дойде в края на тренировката и го поведе към треньорската стая.

„Сега – мислеше си Сашка – ще ми каже: „Утре ела в моята група."

Но вместо това Ладо отвори чантата си и сложи на масата една тетрадка.

– Виж какво, момко. Струва ми се, викаха ти Саша? Та виж какво, Саша, ти нямаш почти никакъв талант, а само от бягане ползата е малка. Това тука – тънкият му пръст посочи тетрадката – е двегодишен тренировъчен план. Придържай се строго към него. Ще предупредя Титаренко.

И като забеляза разстроеното лице на Сашка, разбра каква е работата.

– Недей да тъжиш. И без това сега не мога да те взема в моята група. Утре постъпвам в болница. Лекарите казват, че ще стоя там два-три месеца. Като изляза, ще видим какво можеш. А двегодишният план е за всеки случай. Но не мисля... Всичко ще бъде красиво.

– Разбира се, Ярослав Сергеевич, та за три месеца аз. . .

– Не се хвали! Върви да се занимаваш!

Ладо умря в болницата след един месец.

Същия ден Сашка подвърза тетрадката с дебела хартия и като гледаше разкрачения почерк на Ярослав Сергеевич, даде си дума да изпълни всичко, което моя човек бе написал за него.

Бегеретов и Титаренко си поделиха групата на Ладо.

Дим Димич следеше тренировките на Сашка, сверяваше ги с тетрадката и веднъж се опита да поправи нещо в нея. Сашка издърпа тетрадката от ръцете му.

– Я го гледай – смути се Дим Димич, – та аз за твое добро. . .

– Няма нужда – тихо отвърна Сашка.

– Твоя работа – измърмори Дим Димич и викна на момчетата: – А вие защо стоите? Подреждайте дюшеците!

...По радиоуредбата тържествено съобщиха резултата на Сорокин. Сашка виждаше как поздравяват крехкия момък, как фоторепортерите се трупат около него, а самият Сорокин още не вярваше в тия секунди, които бяха направили името му известно в цялата страна, размахваше дългите си ръце и се мъчеше да хукне нанякъде, сякаш още не е пресякъл финала и трябва да бяга. . .

Минаваше време и Сашка се чувствуваше все по-уверен в силите си. Когато приклякаше със 100 килограма, вече не виждаше пред очите си жълти кръгове, спокойно въртеше над главата си тежките гири и бягаше, бягаше без умора по пистата, в залата, по асфалта. . .

След една година стана първоразреден ник на волгоградския стадион. Не му достигнаха две десети от секундата, за да покрие майсторска норма. Титаренко щеше да се разплаче на финала.

– Ех, Саша, толкова вървах, толкова се надявах. Работихме заедно – и изведнъж две десети, две десети. . .

– Не се ядосвайте, Дим Димич, спомнете си от какво започнах – отвърна Сашка, като едвам си поемаше дъх.

– Защо да си спомням. . . Жалко, че го няма Ладо. Щеше да се радва. Нали сме негови ученици. . .

Тоя ден Сашка не разбра какво иска да каже Дим Димич. В края на сезона не само „свали " две десети, но и финишира с републикански рекорд. Тъкмо тогава прочете във вестника една статия, в която неговият резултат се обясняваше с „ефекта на Титаренко ", спомни си забравения разговор и се запъти към жилището на Дим Димич.

– Какво ще кажете? – без да поздрави, попита Сашка и подаде вестника така, че правилно – занарежда Титаренко.

– Щом са ви похвалили повече, отколкото трябва, напишете опровержение – опита се да настоява Сашка.

– Има ли смисъл, Саша ? Ние всички сме негови ученици. И твоят успех, и моят успех са негови успехи.

– Но излиза, че неговият успех е ваш. .

– Защо говориш така, Саша ? Не опростявай нещата. Нима не наблюдавах тренировките ти? Неговите наставления и завети, така да се каже? Но това не е най-важното. Треньорът, наставникът – ето истинската основа. Спомни си: той те прати при Бегеретов, а Бегеретов – при мене. Но аз не те изгоних. Винаги съм вярвал в тебе. Помисли си! Скоро завършваш училище. А после какво? Мене ме викат на работа в Москва, в института. Ще отидем заедно, ти ще учиш, а аз ще те тренирам. За вестника не се тревожи – нали и те са хора, могат да сбъркат.

Сашка слушаше Дим Димич и не знаеше какво да отговори. Всичко сякаш е правилно, но все пак има нещо. Какво?

По време на матурата Сашка тренираше най–усилено. Наближава мемориалът. Скоро е. След месец. След седмица. Днес.

Всичко се решава днес. Сашка добре знае това. След оня разговор вестниците по-рядко пишеха за „ефекта на Титаренко ", но всяка страница с тая фраза сякаш му бъркаше в очите, докато вчера най-после видя в списанието статия с извадки от тетрадката на Ладо. В левия ъгъл пишеше: „Д. Д. Титаренко", а по-надолу бе набрано с мънсти букви: „Моят метод ". И Сашка се успокои. Разбра какво го е измъчвало тогава, в деня на разговора с Дим Димич: предателството към Ладо, към паметта му, към вярата му в него, в Сашка.

Достатъчно. Той бягаше, за да покрива норми и да поставя рекорди, бягаше за себе си и за Титаренко, но днес ще бяга за Ладо. И ще бяга за последен път. След финала ще се раздели с Титаренко.

Той започна да тича по зеления правоъгълник на стадиона, за да завърши разгряването 15-20 минути преди старта.

– Не е ли раничко, Саша ? – разтревожи се Дим Димич.

– Защо, време е – отвърна Саша и си помисли: „Наистина време е. Ако не му кажа днес, това ще е пълно предателство към Ладо."

След старта начело излезе Генин от ленинградския „Спартак ". Сашка не му даваше да се отскубне дори с един метър и дишаше право в тила му. Знаеше, че дишането му опъва нервите на Генин, който изгаря от желание да се отскубне напред. Но това не е най-важното. Най-важното е да не изпусне момента, в който Генин рязко ще ускори темпото. Тъкмо тогава трябва да го изпревари. Иначе край. Ако успее да излезе пред него, никой вече не ще може да настигне Сашка. Но и Генин е хитър. Забавя темпото, пуска Сашка да излезе напред. Ала ще има да взема. Рано е. На виража, в началото на втората обиколка Генин дръпна и се отъсна напред. „Не задминавай на виража! " – такава бе първата тактическа заповед в тетрадката на Ладо. По-рано Сашка се чудеше – защо ? А сега знае, че по моя начин се губи много време.

Само да не се отъсне много. Отминаха виража. Гърбът на Генин започна да се приближава. Сашка бягаше спокойно. „Всичко ще бъде красиво " – спомни си той думите на Ладо.

Горещо е. Дори много горещо. Струва му се, че въздухът не стига до дробовете, а застава на гърлото като гореща буца.

Генин започна да изостава. Добре. Трябва още малко да се увеличи темпото.

Дим Димич с изплашено лице викаше, колкото има сили:

– Какво правиш!? С три секунди изпреварваш графика! Ще умреш на финала!

„Нищо. Всичко ще бъде красиво. "

Последната права. Някъде далече напред е лентата. Сашка затвори очи, а когато ги отвори, лентата беше все толкова далече. Струваше му се, че бяга на място. Зад гърба му тежко дишаше Генин.

„Всичко ще бъде красиво. Всичко ще бъде красиво. " Само краката не го слушат. Пред очите му подскачаше лентата и бавно пълзеше към него. Ето я – наближава, наближава. . .

И когато до нея оставаха няколко крачки, Сашка чу как единият му шпайк закачи левия крак.

Пистата се изправи отвесно. Той я видя пред себе си – червена, разчертана с бели линии, устремила се към лицето му. Сашка се удържа като по чудо и после падна върху лентата, но успя да запази главата си, когато пистата го удари по рамото, както камионът удря зазяпалия се пешеходец. . .

Той седеше на тр ата и дишаше тежко – както в деня на първия си старт. Седеше, безсилен да се изправи пред насочените обективи, безсилен да стисне ръцете, които се протягаха да го поздравят.

– Движи се, Саша, движи се. . . – обикаляше около него Дим Димич и ту се обръщаше към Сашка, ту отговаряше на репортьорите. Сашка го гледаше. „Нека обикаля. "

Не можеше да събере мислите си: пречеше му силната болка в рамото.

Той беше спечелил, беше спечелил срещу Дим Димич, но най-важното, най-трудното е напред. И е почти невъзможно да го направи, както и да подобри световния рекорд. Невъзможно ли? . . . Невъзможно . . . Не . . . „Всичко ще бъде красиво. "

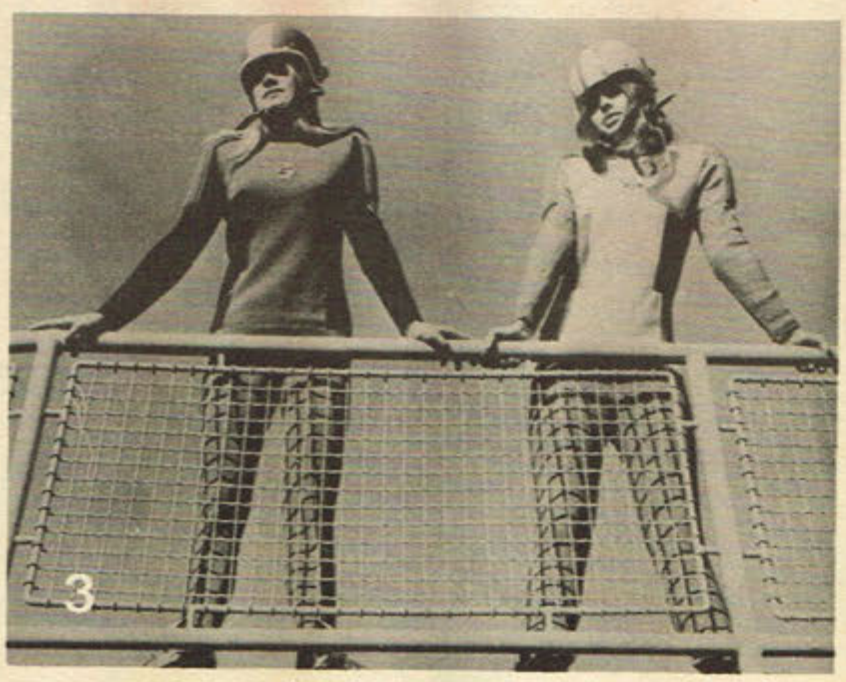

Илюстрация от Дамян ДИМИТРОВ

екран

Джеки Стюарт – световен шампион по автомобилизъм за 1971 г., с лавровия венец на победата. Долу: Така изглежда състезателната кола „формула1“, четете на стр.11)

1 *В амстердамския музей ще бъде поставена восъчна фигура на холандеца Антон Гийзинк – абсолютен световен и олимпийски шампион по джудо. Английската скулпторка Лин Крамер внимателно измерва пропорциите на гиганта.*

2 *Въпреки съществуващите правила и традиции конгресът на Международната федерация по шахмат даде гросмайсторско звание на 18-годишния съветски шахматист Рафаел Ваганян, който нямаше дори титлата международен майстор. Това високо признание бе получено от Ваганян благодарение на блестящата му победа по време на международния турнир във Върнячка баня.*

3 *Така изглеждат проектите за екипировката на австрийските скиорки, които ще участвуват в Сапоро.*

4 *Шьонмакер бележи втория гол във вратата на „Динамо“ (Букурещ). Така футболистите на холандския „Фейенорд“ се класираха за четвъртфиналите*

5 *Това не е космическа ракета, а лодката на англичанина Грант Мортък, която със скорост 70 мили в час бе изхвърлена от една вълна и направи пълно салто, преди да падне отново във водите на езерото!*

6 *Младите негърки от африканското племе бурунди са облекли празничните си премени и тръпнат в очакване, докато момците се състезават в стрелба с лък и скокове. Победителят има право да си избере най-хубавата от тях за жена...*

